

ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ«Мені немає чим тебе
обіймати...»

Історія кохання,
поранення
і підтримки
Олександра
і його Надії

● ЛЮБОВ СИЛЬНІША
ЗА ВІЙНУ!

...У світлій лікарняній палаті – охайно і чисто. На вікні так позитивно і по-домашньому квітне орхідея. Поруч – велика картина, вишита бісером. На столику біля ліжка – іще кілька пакетиків бісеру: видно, що творчий процес триває

Людмила КЛІЩУК, Олена ХОДЯКОВА,
armyinform.com.ua

Ця палата – тимчасовий дім для Олександра і Надії. Він – важкопоранений під час операції Сил оборони України на Курщині, ампутовані дві верхні кінцівки. Вона – кохана дружина, котра буде завжди поруч: і в горі, і в радості.

Вони разом із 9 класу. Обоє ро-

«Ми ж клялися, що будемо разом – і в час радощів, і в горі...».

“ Вони разом із 9 класу.
Чверть століття, як
знайомі. 21 рік –
у шлюбі.

дом із Полтавщини. Чверть століття, як знайомі. 21 рік – у шлюбі. Ви-

ховують двох синів. А війна і важке поранення Олександра, на жаль, лише підкреслили те, наскільки сильними є почуття цієї пари.

Ця коротка історія, яку записали кореспондентки АрміяInform в одному із медичних закладів Києва, – про кохання під час війни, взаємопідтримку та розуміння, а також – про плани на майбутнє...

Продовження розповіді – на с. 8 »

Чому дружина Олега Ляшка подала
на розлучення?

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

У них було кохання з першої зустрічі, плодом якого стало двоє дітей. Політик ніжно називав Росіту ім'ям «Ростик». Але після 27 років шлюбу вони вирішили йти життям по-різну. Чому?

«Любов у них більше не живе?».

Подробиці – на с. 9 »

Що робити, якщо священник
порушив таємницю сповіді?

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

Актуальна тема – на с. 7 »

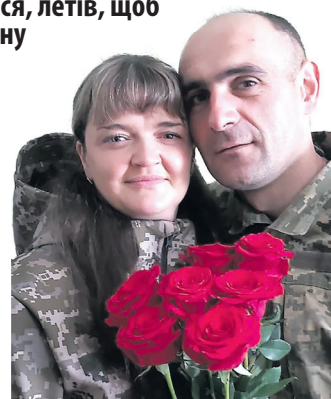
Присутність люблячого чоловіка Наталія відчувала під час таїнства хрещення донечки – він із небес оберігає свою родину.

Тато-Герой
так і не побачив
народження своєї
Маргаритки

«Ця дівчинка – останній дар від Бога, подарований через мого найкращого, найріднішого, найдобрішого коханого чоловіка»

● РАДІСТЬ ЗІ СЛЬОЗАМИ НА ОЧАХ

Про те, що в них буде четверта дитина, чоловік дізнався за тиждень до своєї загибелі. Донька носитиме ім'я Маргаритка – так хотів назвати її тато, Руслан Рябий. Він би на крилах, як мовиться, летів, щоб зустріти свою кохану дружину Наталію з їхнім крихітним ангелочком. На жаль, не судилося. Січневого дня, у день випуски породіллі, у Волинському обласному перинатальному центрі, де дівчинка з'явилася на світ, була її родина, подруги, колеги, а ще – побратими Героя, персонал медичного закладу

Ось такі розкішні троянди дарував Наталії коханий чоловік під час останніх зустрічей, вирвавшись хоч на кілька днів із передової до своєї сім'ї, за якою дуже сумував.

Історія номера – на с. 2-3 »

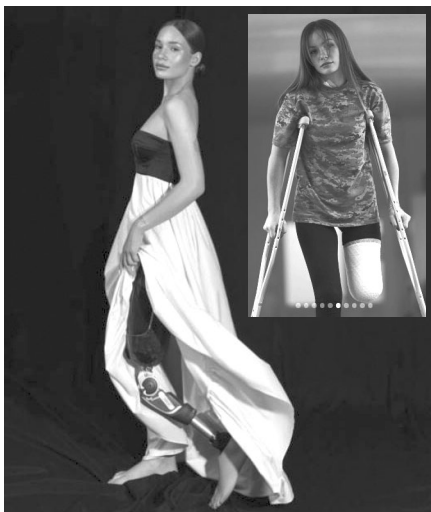

Фото із сайту bestin.ua

«Ніколи не здавайтесь!» – каже Руслана Даніліна. У 18 років Руся пішла добровольцем на фронт. У 19 – втратила ногу.

«Танцюй, моя пташко...»

● ЛЮДИ-ТИТАНИ

Тетяна ВЛАСОВА

Танцюй, моя пташко,
просто посеред села.
Саме для цього його
спалили дотла.
Красива у своїй силі, сильна
у своїй красі –
танцюй, моя любя, покажи їм усім.

Посеред цього згарища,
залишеного ворогами,
танцюй так, як завжди уміла –
гордо і гарно.

Танцюй за тих, хто тут
народився і тут поліг.
Танцюй за тих, у кого
більше немає ніг.

Танцюй за померлих дітей,
чоловіків і жінок.
Танцюй, моя рідна, ти заслужила
на цей танок.

Ті, хто палить тут села,
вже прокляті і роздерті –
це танець твого життя,
а значить – танець їхньої смерті.

Тож хай під твоїми ногами
вирослає нова трава.
Хай тут будуть нові посіви
і нові жнива.

Хай там, куди ти вкажеш рукою,
будуть нові хати.
Хай тут буде чим дихати.
Буде чим дихати.

Хтось мусить тут танцювати,
інакше все це не має ваги.
Хай ворогів багато, але хай
ляжуть тут вороги.

Танцюй для них, пташко, вперто,
без жалю і каяття.

Бо це танець їхньої смерті,
бо це танець твого життя.

P.S. «Перші доби після втрати ноги не могла спати в лікарні. Просто лежала та уявляла все своє життя «до», намагаючись зрозуміти, що тепер буде далі, – **зізналась Руслана Даніліна в інтерв'ю виданню bestin.ua.** – Найважче було – відкрити телефон, бо там були фото з цього ж дня, де я стою на двох ногах і усміхаюсь... Сьогодні я вважаю своє поранення доленосним. Бо тепер моя місія – допомагати людям, які втратили кінцівки. І мова не просто про реабілітацію, а насамперед про прийняття себе. Про те, як пережити важкий момент, залишити його в минулому і йти далі. Крок за кроком. І ніколи не здаватись!».

Тато-Герой так і не побачив народження своєї Маргаритки

● РАДІСТЬ ЗІ СЛЮЗАМИ НА ОЧАХ

«Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ВАМ Є ЗАРАДИ КОГО ЖИТИ»

Мова йде про подружжя Наталії та Руслана Рябих із волинського села Перемиль, що на Горохівщині, розповідь про яку була торік у виданні «Так ніхто не кохав». Адже це – «Одна на мільйон пара, де чоловік та дружина так одне одного любили», як говорили люди в їхньому селі. Йшлося у публікації й про те, що вдова очікує дитину.

І ось 30 січня вранці автору цих рядків на вайбер прийшло фотоповідомлення у вигляді сердечка. Відкривши його, дізналася, що 30 січня в 01:48 в Наталії Рябої народилася дівчинка вагою 2900 грамів, зростом – 52 сантиметри. Це, по суті, й було запрошення на урочистість, яка відбулася 2-го лютого і яким не можна було не скористатися.

Про цю подію так і хочеться сказати, що це свято – зі сльозами на очах. Плакала в очікуванні невістки й найменшої онуки мама Руслана, якій свого часу, рано залишившись вдовою, важко було піднімати на ноги маленького Руслана і його двох братиків, а ще тяжче – хоронити такого молодого сина. Так само – мама Наталії, яка так тішилася, що дочка зустріла хорошого чоловіка, але, на жаль, війна забрала його життя, – тепер залишилася з чотирма дітьми на руках. Та й сама Наталія, вийшовши до людей, які прийшли розділити її радість, приймала їхні вітання, квіти і втирала сльози. Мабуть, думка була, який то букет троянд подарував б їй в цей день коханий чоловік.

Обстановку, як мовиться, розрядила головний лікар Волинського обласного перинатального центру Ірина Горавська, яка, звертаючись до Наталії, сказала:

– Не плачемо... Вам є заради кого жити. Дивіться, які у вас чудові діти, а це ж є продовженням роду. Радійте цьому! Думаю, чоловік хотів би бачити в цей день вашу посмішку.

Ірина Іванівна передала новонароджену дівчинку її найстаршому братові Юрію зі словами:

– Ми переконані, що діти Героя виростуть такими ж достойними громадянами України, яким був їхній батько.

Від імені побратимів слово взяв майор Збройних Сил України Іван Татауров:

– За дорученням командира окремої Президентської бригади імені Богдана Хмельницького, в якій служив Руслан Рябий, хочу привітати дружину Героя, подякувати за чотирьох дітей. І дякую за козака, яким був Руслан, котрий нам показував,

Руслан Рябий із синами, які гордяться татом-Героєм.

як треба любити Україну. А ще сьогодні маю честь вручити посмертну нагороду мужнього солдата – орден «Хрест Героя».

Цю відзнаку з його рук одержав молодший син Руслана Рябого Андрій, якому на все життя запам'ятаються слова майора: «Дякую за батька!».

«МІЙ АНГЕЛ, МІЙ КОХАНИЙ БУВ БІЛЯ МЕНЕ – Я ЦЕ ВІДЧУВАЛА»

Знайшовши мить, коли можна було поговорити з Наталією, запитую, з якими враженнями вона покидає медичний заклад, де народилася її донька. Жінка каже:

– З найкращими... Я дуже вдячна Тарасу Савці, який приймав у мене пологи. У ту ніч, коли на світ з'явилася моя донечка, працювала чудова команда. Хоч на той час було п'ять породіль, на всіх вистачало їхньої

«Коли почалися потуги, то трохи злякалася. Але мій Ангел, мій коханий був біля мене – я це відчувала.

професійної допомоги, підтримки – як бджілки літали то до одної, то до другої. У мене важкі були роди, хоч і четверті. Коли почалися потуги, то трохи злякалася. Але мій Ангел, мій коханий був біля мене – я це відчувала.

До речі, про те, що народиться дівчинка, жінці довго не було відомо, хоч і проходила ультразвукове обстеження.

– А я ж знала, як Руслан хотів донечку – він вже й ім'я вибрав для неї – Маргаритка. Була втішена, коли торік, 6-го грудня, якраз на Миколая, УЗД показало, що бажання чоловіка збудеться. Тож того дня ще й такий подаруночок своїм старшим дітям привезла, оскільки й вони (може,

вже й із солідарності з татком) чекали сестричку. Дуже зраділи і сини, й старша донька.

До речі, торік на сайті Президента України Володимира Зеленського була зареєстрована петиція про присвоєння Руслану Рябому звання «Герой України», і вдова мужнього солдата сьогодні втішена, що вона набрала необхідні 25 тисяч голосів, навіть трохи більше. Вже з дівчиною, яку виношувала і про яку мріяв коханий чоловік, вболівала за результат.

«Я ЖОДНОГО РАЗУ НАВІТЬ НЕ ПОДУМАЛА ПРО АБОРТ...»

Навіть пів року не довелося повоювати Русланові. 23 червня, під час виконання бойового завдання поблизу села Красногорівка Донецької області, обірвалося його життя.

– Ми бачилися з Русланом за тиждень до його загибелі, – пригадує Наталія. – Він говорив, що йому дорога кожна хвилина, проведена з сім'єю, й старався при першій-ліпшій нагоді приїхати додому, щоб хоч трошки побути з нами. А ця, остання для нас зустріч, була сюрпризом. Я дізналася, що у нас буде ще одна дитина. Скинула Русланові на телефон позитивний тест. У відповідь він подзвонив і плакав від радості. В мене є останній скріншот, завдяки якому збережена наша розмова: «Кицька, ти не уявляєш, яке в мене відчуття. Одне – це безмежна радість, що в нас буде дитина. А друге, що йде війна, і я не знаю, що може статися, – троє діток і буде ще четверта... Але ти – сильна, все буде добре!». Це було одинадцятого червня, а чотирнадцятого, о першій годині ночі, нас розбудив його телефонний дзвінок. Він приїхав додому – на той час проходив лікування у госпіталі міста Десна і якимось примудрився, щоб і з нами побачитися. Це було так несподівано, що ми з радості почали плакати.

Фото з архіву Наталії Рябої.

Попрощалося подружжя 16 червня, а рівно через тиждень бійця не стало. Руслан не раз казав, що скільки людини призначено Богом – стільки, не більше й не менше, вона й проживе. Наталія й сама увірнула в ці слова, але не думала, що так мало Господь відпустив її коханому, – у вересні йому виповнилося б лише 39 років.

“**Я жодного разу навіть не подумала про аборт. Ця дівчинка для мене дуже багато значить.**”

– У нас був дуже сильний зв'язок. Я на відстані відчувала, коли йому боліли хребці, а от смерті – не відчувала, – каже жінка. – Мабуть, просто не допускала думки, що втрачу Руслана, свою половинку. 22 червня ми з ним ще говорили по телефону. Він попередив, аби я не переживала, що його не буде на зв'язку («Ми йдемо на позиції»), а вже 23-го загинув...

Знаходилися, як зізналася вдова, люди, котрі радили їй зробити аборт, бо ж, мовляв, сама не дасть ради з чо-

тирма дітьми. З приводу цього жінка говорила:

– Знаю, що буде непросто, оскільки ні в мене, ні в Руслана татів, які допомогли б із чоловічою роботою, немає. Руслан мав всього пів року, коли батько його помер, мого не стало – як я ходила в 11-й клас. Але я жодного разу навіть не подумала про аборт. Ця дівчинка для мене дуже багато зна-

чить. Вона – останній дар від Бога, подарований через мого найкращого, найріднішого, найкращого коханого чоловіка.

...А в останню неділю лютого в родині Наталії Рябої було ще одне свято – доньку охрестили. Це був день духовного народження дівчинки, яка носитиме ім'я Маргарита, обране для неї татом, котрого вона, на жаль,

так і не побачить. Отець Назар, який здійснив таїнство хрещення, сказав, звертаючись до присутніх у храмі, що люблячий чоловік, батько з небес оберігатиме свою родину.

Руслан Рябий дивився на дійство зі світлини на банері, встановленому в церкві, де пошановано пам'ять Героїв, котрі віддали життя за волю України.

Ірина Горавська передала новонароджену дівчинку її найстаршому братові Юрію.

Незабутній урочистий день родини Рябих, коли особливо боляче, що поряд нема чоловіка, тата.

Ось такий вишуканий торт скуштували гості в день духовного народження дівчинки, яка носитиме ім'я, обране для неї татом.

Прапор патронатної служби 24-ї ОМБр, яку очолює майор Збройних Сил України Іван Татауров, побратими Руслана Рябого вручили колективу Волинського обласного перинатального центру.

Знайшовся. Здоровий. І читає... «Так ніхто не кохав»!

ФОТОФАКТ

Колишній офіцер фсб, боєць Російського добровольчого корпусу та засновник київського ресторану корейської кухні «Пян-Се» Ілля Богданов, на якого полюють путінці і якого вважали зниклим безвісти, вийшов на зв'язок

Василь КІТ

«Живий. Здоровий. Вашими молитвами. Знову замовляли з рф на ліквідацію, все як завжди», – написав на своїй фейсбук-сторінці Ілля Богданов, тримаючи у руках лютневий випуск газети «Так ніхто не кохав» (доньки газети «Волинь» – найстарішого видання Волинської області).

У грудні журналісти «Суспільного» повідомили, що правоохоронці Києва

розшукують засновника ресторану корейської кухні «Пян-Се», бійця Російського добровольчого корпусу Іллю Богданова.

Про зникнення Богданова напередодні повідомляли у соцмережах. Зазначалося, що востаннє його бачили 12 листопада минулого року в його ж ресторані.

18 жовтня у Києві горів ресторан корейської кухні «Пян-Се». Тоді, на думку Богданова, «ресторан підпалили як ветеранський бізнес – так само, як палять автомобілі військовослужбовців». Але пізніше у ДСНС встановили, що займання сталося внаслідок короткого замикання.

Ілля Богданов народився у 1988 році у Владивостоці. Після закінчення у 2010 році юридичного факультету Хабаровського прикордонного інсти-

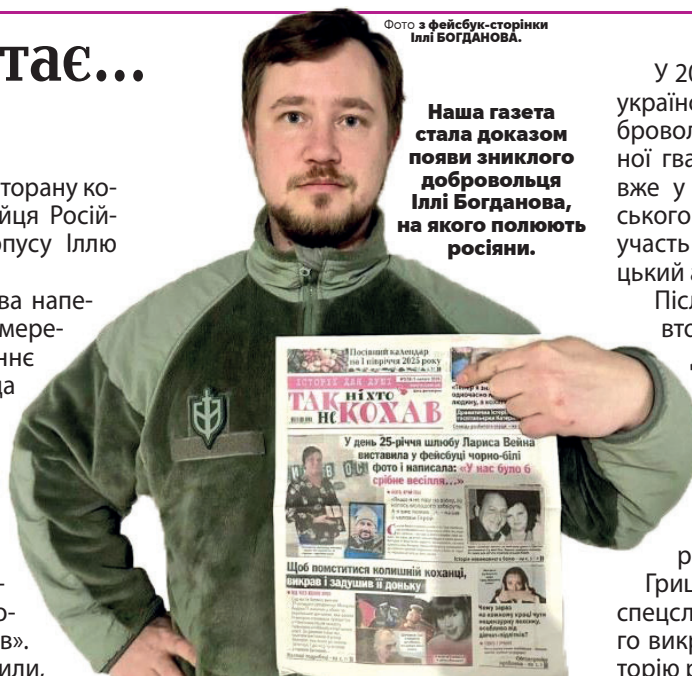

Фото з фейсбук-сторінки Іллі БОГДАНОВА.

Наша газета стала доказом появи зниклого добровольця Іллі Богданова, на якого полюють росіяни.

туту фсб росії Богданов брав участь у військовій операції на території Дагестану. Згодом перевівся у прикордонне управління фсб по Приморському краю.

У 2014 році Богданов перейшов на український бік та долучився до Добровольчого батальйону Національної гвардії України «Донбас». Згодом, вже у складі Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», брав участь у боях за Іловайськ та Донецький аеропорт.

Після початку повномасштабного вторгнення рф в Україну Богданов долучився до Російського добровольчого корпусу.

За період перебування Іллі Богданова в Україні повідомлялося про кілька спроб його викрадення та вбивства. Зокрема, у листопаді 2016 року тодішній голова СБУ Василь Грицак заявив, що співробітники спецслужби звільнили Богданова, якого викрали з метою передачі на територію росії та подальшого вбивства.

P.S. А ви вже передплатили «Так ніхто не кохав»? Всеукраїнський індекс: 60779, для Волині – 86771. Пам'ятайте: ваша передплата – це інформаційні снаряди по путіну!

«Вона не просто любила його – вона дихала ним, він був її повітрям» (Тейлор Дженкінс РІД, 41 рік, сучасна американська письменниця).

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

«З кожним роком я люблю тебе, моя крихітко, все сильніше»

● ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ

«Тільки про дві речі ми будемо шкодувати на смертному одрі: що мало любили й мало подорожували», – ці слова належать знаменитому американському письменнику Марку Твену. І особисте життя автора роману «Пригоди Гекльберрі Фінна», що вважається найбільшим його внеском в американську та світову літературу, було саме таким, аби в кінці життєвого шляху не шкодувати, що мало любив. Свідченням цьому є історія кохання Марка Твена та його дружини – Олівії Ленгдон

Марина ЛУГОВА

КОХАННЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ

У свою обраницю Олівію Ленгдон Марк Твен закохався з першого погляду і, як виявилось, на все життя. Хоча в той момент, коли вони вперше побачили один одного, ніхто й уявити собі не міг більш невідповідної пари для створення сім'ї. Марк Твен і Олівія Ленгдон були настільки різними, що перспективи їхньої любові здавалися досить сумнівними. І все ж вони пройшли через усі труднощі й уклали шлюб, щоб прожити 35 щасливих літ...

Хоч могли ніколи не зустрітись, бо надто різними були Самюель Ленгхорн Клеменс (справжнє ім'я письменника) й Олівія Ленгдон. Він, юнак із бідної сім'ї, надто рано навчився пити, курити й нецензурно лаятися, й набожна дівчина, котра одержала чудову освіту.

Її батьки були людьми прогресивними, виступали за доступність освіти для жінок і були противниками рабства в усіх його проявах. Олівія росла дівчинкою дуже тендітною й хворобливою. Одного разу вона пролежала в ліжку два роки після того, як невдало впала на льоду. Та все ж, завдяки серйозному домашньому репетиторству, навчалася в жіночій семінарії Терстона, а потім – у жіночому коледжі Ельміри.

Самюель Клеменс, який народився в небагатій сім'ї, трудився з ранніх літ, заробляючи собі на прожиття. Він був наборщиком і шахтарем, потім – лоцманом і пристрасно мріяв розбагаті-

ти. Але до 30 років уже заразився вірусом письменства, встиг надрукувати свої ранні твори в газетах. А перші промені слави торкнулися його після публікації оповідання «Знаменита жаба, що скаче, із округу Калаверас» у нью-йоркській суботній пресі 18 листопада 1865 року.

Подорож у Європу і на Близький Схід на кораблі «Квакер-Сіті» привела в результаті до видання бестселера XIX століття «Простаки за кордоном» і зародження палких почуттів до сестри Чарльза Ленгдона, з яким Марк Твен познайомився й подружився під час п'ятимісячної мандрівки. Одного разу Чарльз показав Клеменсу фотографію Олівії й

«Одного разу Чарльз показав Клеменсу фотографію Олівії й після цього письменник стверджував, ніби це була любов із першого погляду й на все життя.

після цього письменник стверджував, ніби це була любов із першого погляду й на все життя. А згодом Марк Твен, повернувшись у США, із задоволенням прийняв пропозицію Чарльза познайомитися з його сім'єю.

ДОВГІЙ ШЛЯХ ДО ЩАСТЯ

Познайомившись із Олівією, Марк Твен уже через декілька днів зробив дівчині пропозицію, але отримав рішучу відмову. Олівія заявила, що не може й не буде любити його, зате поставила перед собою завдання зробити з нового знайомого добропорядного християнина. Та пись-

У лютому 1869 року закохані оголосили про заручини, а через рік стали чоловіком і дружиною.

менник відповів, що вона доб'ється успіху, але при цьому добровільно впріє подружню яму і впаде у неї. Звичайно, Олівія з таким твердженням не погодилася, та все ж запропонувала йому листуватися з нею, як брат із сестрою. Наступного дня після розлуки Клеменс написав їй першого листа і потім писав щоденно впродовж 17 місяців, устигнувши відправити за цей час понад 180 послань.

В одному з них він писав, що щасливий мати можливість відправляти їй листа, коли тільки

ваним бродягою, котрий напивався значно частіше, ніж це дозволялося правилами пристойності. Але Твен, будучи людиною чесною, і сам свого часу зізнавався у своїх вадах. Крім цього, він із усіх сил намагався виправитися, покинувши на деякий час спиртне, і навіть почав регулярно відвідувати церкву.

Тож Самюель Клеменс зміг зруйнувати всі перепони на шляху до свого щастя. Він заслужив прихильність батька Олівії – Джервіса Ленгдона й завоював серце самої дівчини. На першому побаченні Твен повів кохану на лекцію Чарльза Дікенса, а вона стала посылати йому копії проповідей Генрі Уорда Бічера.

ЩАСЛИВИЙ ШЛЮБ

У лютому 1869 року закохані оголосили про заручини, а через рік стали чоловіком і дружиною. На подив Марка Твена, Джервіс Ленгдон після весілля подарував молодятам будинок у місті Буффало, повністю укомплектований прислугою, а ще надав чоловікові дочки позичку на придбання частки у місцевій газеті. Невдовзі була опублікована книга «Простаки за кордоном», і Марк Твен відразу прославився й навіть розбагатів.

Подружжя прожило разом 35 щасливих літ. Правда, за цей час доля не раз випробовувала їх на міцність. Незабаром після весілля помер від онкологічного захворю-

Будинок Марка Твена в місті Хартфорді.

Упродовж усіх років шлюбу Марк Твен і Олівія Ленгдон були віддані один одному.

вання батько Олівії. Їх первісток народився недоношеним та помер від дифтерії, коли йому було півтора року. Їхня дочка Сьюзі померла в 24 роки від менінгіту, а Джін – від епілепсії в 29 літ. Лише Клара вижила, вийшла за музиканта й дожила до 88 років.

Наскільки успішним був Марк Твен, настільки ж фінансово неспроможний був Семюель Клеменс. Він вкладав гроші у сумнівні проекти і постійно втрачав їх, не одержуючи навіть крихітного прибутку від інвестицій. Та все ж стосунки між подружжям могли викликати заздрість з боку багатьох пар.

Марк Твен передав дружині авторські права на частину своїх творів, щоб кредитори не могли претендувати на них. Олівія ж була не тільки дружиною й матір'ю дітей письменника – вона стала помічником, коректором і редактором усіх його рукописів. Марк Твен казав, що без неї ніколи не були б написані найважливіші його твори. Він зізнавався, що до того, як стати чоловіком Олівії, він не писав серйозних творів, а тому поява кожної нової книжки – це, безсумнівно, заслуга його дружини.

Олівія читала чоловікові вголос його власні твори й загорнала кутик кожної сторінки, яка, на її думку, вимагала допра-

цювання. Інколи Марк Твен спеціально вставляв у рукопис уривки, які Олівія точно б не схвалила. Просто йому подобалося спостерігати за її реакцією.

Упродовж усіх років шлюбу, Марк Твен і Олівія Ленгдон були віддані один одному, і в них ні разу не було приводу пошкодувати про те, що колись стали чоловіком та дружиною. На один із ювілеїв дружини Твен написав їй листа, в якому були такі слова: «З кожним роком я люблю тебе, моя крихітко, все сильніше».

Олівія померла в 1904 році. Марк Твен пережив її на шість літ. До речі, за кілька років до смерті Твена одне з американських видань помилково опублікувало некролог, в якому повідомлялося про його загибель. Незважаючи на депресію, що охопила письменника в останні роки життя, він сприйняв цю подію з гумором, сказавши журналістам: «Чутки про мою смерть дещо перебільшені». У цей час письменник трудився над власною автобіографією.

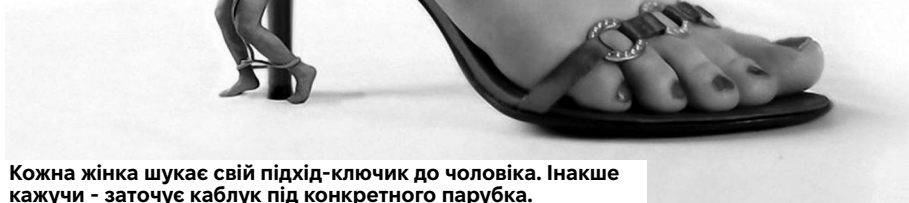
А його емоційний стан можна знайти в одному з творів Твена, де Адам, стоячи біля могили Єви, промовляє: «Де б вона не була, там був Едем».

Джерело: сайти radiovan.fm, [facebook.com, faktypro.com.ua](https://www.facebook.com/faktypro.com.ua).

5 ознак того, що ви стали підкаблучником

Фото із сайту ukr.media.

“Кохання – це почуття, з яким не впоратися, і людина готова на все, тільки його люба була б поруч із ним.”

Кожна жінка шукає свій підхід-ключик до чоловіка. Інакше кажучи – заточує каблук під конкретного парубка.

● ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ

Каблук – символ влади, котра подавляє. У деяких виправно-трудових установах однією із зовнішніх ознак відмінності ув'язнених, що стоять на високих місцях у табірній ієрархії, є каблук подвійної висоти. А «підкаблучник» по-англійськи – wife-dominated або hen-pecked husband, себто – чоловік, над яким домінує дружина

статури або соціальної групи. Особливо, якщо він пов'яже своє життя з владною жінкою, то мимоволі протягом деякого часу може стати загнаним «під каблук» і навіть не помітити цього.

Якщо ви все ще не впевнені в тому, чи точно ви опинилися під каблуком у своїх стосунках, то ось наш список із 5 явних ознак того, що це вже сталося.

ВИ ВІДЧУВАЄТЕ СЕБЕ ЛЯЛКОЮ

Якщо ви коли-небудь дозволяли вашій жінці вибирати вам зачіску проти вашої волі, оскільки на її думку ваша зачіска повинна подобатися тільки їй одній, то це – вже перший дзвіночок. А якщо вона регулярно вибирає вам вбрання з гардеробу і

вказує на те, що ви повинні сьогодні одягнути, не даючи вам права вибору, то це робить вас чоловіком, у якого немає власних смаків, уподобань і думки, оскільки вони повністю належать вашій жінці.

ВИ ВТРАТИЛИ САМОПОВАГУ

Якщо ви коли-небудь дізнавалися про те, що ваша жінка зраджувала вам, а можливо це відбувалося безліч разів, але ви вирішили пробачити цій жінці, або навіть визнати себе винним у тому, що сталося (мало уваги приділяли їй або недостатньо цінували), то ви втратили повагу до самого себе і вже абсолютно точно перебуваєте під здоровенним каблуком.

У ВАС НЕМАЄ ПРАВА ВИБОРУ

Чи можете ви згадати, коли востаннє саме ви вибирали, на який фільм піти разом із дівчиною або в якому ресторані ви хочете повечеряти? А можете згадати, коли востаннє ви взагалі приймали хоч якісь реальні рішення у стосунках самостійно, а ваша жінка погоджувалася з вами? Якщо так, то можливо для вас ще не все втрачено.

ВАС ПОСТІЙНО ОБРАЖАЮТЬ

У стосунках між жінкою та чоловіком повинні панувати гармонія, любов і взаємна повага. Якщо у стосунках чоловік піддається образам, а іноді до нього взагалі докладають рукоприкладство, а він, як справжній джентльмен, все терпить і не збирається припиняти стосунки з такою жінкою, то в майбутньому він прирече себе на депресивне існування в нещасливому шлюбі.

ВИ ВТРАТИЛИ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ

Якщо ви не маєте повноцінної інформації про ваш банківський рахунок, про те, куди йдуть ваші гроші і про те, скільки всього їх було витрачено, то ви явно втратили контроль

над своїми власними фінансами.

Але не варто забувати, що є невелика різниця між хлопцем у стосунках із вольовою жінкою, яка лише трохи утримує свою владу і любить займати лідируючу позицію в сім'ї, і між тим хлопцем, у якого взагалі немає ніякого голосу і будь-яка його думка ігнорується, а сам він загнаний під каблук.

ТИПИ ЧОЛОВІКІВ-ПІДКАБЛУЧНИКІВ:

Підкаблучник «зачарований»

Обожнює свою «капризулю» й анітрохи не усвідомлює, що є підкаблучником. Кохання – це почуття, з яким не впоратися, і людина готова на все, тільки його люба була б поруч із ним. Але знайте: якщо ваш чоловік – підкаблучник, отже, – це комусь треба. Залишилося розібратися, кому більше – вам або йому самому.

Абсолютний підкаблучник

Чоловіки, що належать до такого типу, не мають власної волі і думки. Вони ніколи не проявляють ініціативу у відносинах, але вважають за краще, щоб усі проблеми і питання вирішувала жінка. Досить часто такі підкаблучники з часом зовсім припиняють поводитися як чоловіки.

Несправжній підкаблучник

Чоловіки цього типу виконують примхи своєї жінки лише для того, щоб вона не засмучувалася. Їм легше виконати прохання або побажання своєї половинки, аби не було скандалів і розбіжностей у їх відносинах.

Підкаблучник поза домівкою

Такі чоловіки, зазвичай, показують себе підкаблучниками перед друзями, але насправді вони такими не є. Вдома вони зовсім не допомагають своїй дружині, хоча знайомим розповідають про те, що вона їх постійно експлуатує.

♥♥♥

Анекдот до теми

– І зовсім я – не підкаблучник! Я – чоловік, здатний йти на розумні компроміси заради сексу та борщу...

Реперка аlyona аlyona не буде «світити» свого коханого

● ЗІРКОВЕ ЖИТТЯ

Бо... щастя любить тишу!

Сергій ЛИХОВОДА

33-річна реперка аlyona аlyona (Альона Савраненко) та її коханий Володимир, з яким познайомилися через Інтернет, планують незабаром стати батьками. І ростити майбутніх нащадків вони збираються на Івано-Франківщині, в рідному селі їхнього батька – Вигоді.

«У Вигоді хочеться мати щось своє, щоб я могла народити дитину і тут якось заземлитись. Якесь своє житло, заземлитись тут. Хочеться хату свою, щоб дитина гралася й босими ногами гуляла тощо. Про багато всяких таких штук тепер мрієтьс», – усміхається зірка.

Фото із сайту tabloid.pravda.com.ua.

Срібна призерка «Євробачення-2024» (у дуєті зі співачкою Jerry Heil) аlyona аlyona переїхала жити до коханого на Прикарпаття.

«Мені уже – 33 роки, а собі до 40 я запланувала двох дітей, дай Боже», – повідомила вона.

Савраненко має намір відповідально підійти до підготовки до вагітності.

«Зараз почну десь фігурою займатися, бо вагітність

– це плюс 15–20 кг, мені буде важко, я маю їх скинути», – сказала зірка, пояснивши, що набрала вагу на тлі вживання антидепресантів.

Себе аlyona аlyona вважає екстравертом (тип особистості, який характеризується великим потягом

до зовнішнього світу, спілкування з людьми та соціальної активності. – Ред.), тоді як її коханий, навпаки, – інтроверт (це люди, які «повертаються всередину», їм комфортно проводити час наодинці, у своїх думках або у вузькому колі близького оточення. – Ред.). Їхні з Володимиром стосунки ніколи не будуть публічними, бо негативний досвід щодо цього в артистки вже є. Навіть про їхнє «топове» знайомство в інтернеті два роки тому не хочуть розповідати.

«У нас ніколи не буде парного контенту. Ми ніколи не будем парую MamaRika і Сергій Середа чи там, не знаю, – Надя і Міша, Кацурін і Дорофєєва. Це – не зараз і не про нас. Ми вирішили, що щастя любить тишу. І вже два роки любить – напевно, працює», – похвалилася вона.

Альона пояснила, чому

шанувальникам не варто чекати від неї «пушки», треків такої енергетики, як на більш ранніх етапах її творчості. Тоді в ній «було багато чоловічого», зараз же вона змінилася у бік жіночності, а низькі вібрації в ній замінила любов, якою вона наповнена.

«Були отакенні «яйця», які ніхто не бачив, а вони в мене були. Бо я сама за себе. Я мала виборювати багато що, без підтримки, без чийось плечей іти, жити те життя, творити кар'єру... Зараз я – жінка. В мене є чоловік, в мене є плече, і в мене ці «яйця» з кожним днем меншають і меншають, я би сказала, що десь вони уже сховані і я буду їх діставати лише, коли дуже-дуже сильно буде треба. Тоді скажу: «Якщо що, в мене є, знайте!». І це змінило й творчість», – розповіла зірка.

«Не переймайся, якщо ти – під каблуком. Хоч якийсь дах»

(Сучасний афоризм).

Вкрала хлопця у... мамі

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Моя мама – гарна повненька доросла жінка, якій, на превеликий жаль, не пощастило в шлюбі – перший її чоловік виявився тираном і моральним виродком, від якого вона страждала майже 10 років і... народила мене. Потім у неї було ще декілька багаторічних «цивільних шлюбів», аби «не бути самій» і «для здоров'я», але й вони закінчувалися через пару років...

Інна BOBK, pershe.info

Якось у розмові на кухні за вечерею я запропонувала мамі зареєструватися в одному з додатків для знайомств, типу, якщо й не знайдеш собі чоловіка, то хоча б «для здоров'я» можна спробувати знайти собі «хлопця». Так і зробили: гарна фоточка, бо мама в мене гарна, заповнили профіль та почали чекати... Вірніше, мама чекала, а я у справах на декілька місяців поїхала до іншого міста...

Як і майже все у цьому житті, час промайнув дуже швидко, і якимось заходжу до маминої кімнати зранку по помаду, коли вона поїхала на роботу, а в її ліжку... спить трохи підкачаний хлопець/дядько років 25–30... голяка, трохи прикритий простиралом... Я, чесно кажучи, «трохи офігіла» й думаю, «оце, мамцю, ти даєш»...

Постояла декілька хвилин, понасолоджувалась «картинкою» та хтивими думками, не стала брати помаду й пішла до себе досипати, але,

«Перед дзеркалом голяка стояв і витирився реально крутий симпатичний хлопець/дядько...».

як розумієте, після побаченого було не до сну...

Через декілька годин, коли я все ж таки закимарила, додому з покупками повернулася мама... Мене, чесно кажучи, розбудили смачний запах домашніх котлет із кухні та тихі звідти розмови...

Зайшла на кухню, привіталася з мамою, яка сиділа за столом й, побачивши біля плити «його» [вже одягнутого], привіталася й до нього словом: «Привіт». До мене у відповідь щире було від мами «привіт», а він сказав: «Доброго ранку, Інно! Я – Аркадій»...

... Аркаша час-від-часу приходив до мамі, ночував у неї, але якихось «таких» звуків я з маминої кімнати не чула, хоча після таких гостин завжди помічала, що мама виглядала «молодшою» та «щасливішою» – зна-

чить, мабуть, щось там все ж таки приємне відбувалося...

Тому, будучи фрілансером, я одного ранку за «родинним» сніданком сповістила маму й Аркадія, що «маю» поїхати по роботі на тиждень-два до іншого міста, а сама вирішила подарувати їм, такого плану, «медовий місяць» без зайвих вух й очей.

Повернулася я через два тижні. Вдома було все без змін, але стало якимось світліше, чистіше та більше не було проблем із «поламками» – як ніяк, а вдома [тепер] жив й чоловік.

На мамине запитання, чи я не заперечую, аби з нами жив Аркаша, я відповіла, що якщо він подобається мамі, адекватний і в усьому її влаштовує, то чом би й ні...

Так минуло десь із півроку... З маминої кімнати так і не чуно було жодних стогонів чи-то «криків», та й сам «вітчим» сам по собі був спокійний і врівноважений. А мама реально візуально помолодшала років на 10 та постійно була щасливою.

...Одного разу так сталося, що я повернулася серед тижня з дня народження від подружки десь о 9-й вечора доволі «п'яненкою»... Мама працювала «в ніч», тому я не боялася «розборок», і в такому стані повернулася додому, забувши, якимось, що мене може побачити дехто...

От, я повертаюся додому, тихенько заходжу до квартири й, ледь тримаючись за стіни, намагаюсь без шуму, бо, раптом, мама все ж таки вдома, пройти до своєї кімнати... І, пройшовши коридор, чомусь вирішила зазирнути до ванної кімнати, куди були привідкриті двері та горіло світло... І тут я, чесно кажучи, «офігіла»...

Перед дзеркалом голяка стояв і витирився реально крутий симпатичний хлопець/дядько... Не знаю, що на мене «найшло», але я різко відчинила двері до ванної та кинулася жадібно цілувати його в шию, торкатися за те його місце рукою...

Аркаша, не очікуючи такого, декілька секунд стояв, «як вкопаний», а потім різко відсторонився, замотався рушником, наскільки це було можливо, і серйозно сказав:

– Інно, вибач, але я кохаю твою

маму... Сподіваюся, такого більше не станеться, або я буду змушений все розповісти Тоні [мамі]...

І тут я реально «офігіла»: в мені паралельно боролися два почуття – от, я, крута дівчина, яку хочуть майже всі, отримала відворот, коли сама (!!!) ледь не згвалтувала хлопця; і щира гордість за те, що в мамі моєї реально крута людина з'явилася, а не якийсь «кінчений мудак»...

І в мене тільки й вирвалося:

– Ну й кажи, гнида...

У відповідь я почувала:

– Інно, вибач, але тобі варто піти до своєї кімнати.

– Проведеш, бо я майже не стою на ногах? – запитала я з надією в голосі, що цей красень проведе мене до мого ліжка та залишиться там, мінімум на хвилину 15 «масажу»...

– «Сорян», ти – вже доросла, тому – ні.

... Зранку з «важкою» головою я вийшла на кухню... Мама спокійно снідала, поруч із нею доїдав сніданок Аркаша, для мене теж вже було накрито...

– Мам, вибач, я вчора трохи протупила... – почала я розмову, але вона мене перебила...

– Не зачинила двері до квартири, як повернулася? Так, благо, що ніхто із чужих не зайшов і нічого не взяв, – сказала вона без якихось істерик.

– Ні, я про інше... Я була п'яною...

– Чесно, доню, я так і подумала, бо інакше ти закрила б входні двері та не розкидувала по коридору своє вуття.

– Ні, мамо, я... «з п'яну» полізла до Яші...

І тут мене перебили...

“**Інно, вибач, але я кохаю твою маму...**

– ... з якимись запитаннями чи пропозиціями? – запитала мама і одразу продовжила: «Давай так: я не лізу в твоє життя, ти не лізтимеш до мого особистого...».

Я, «з бодуна», не розуміла, чого нема скандалів, чого мене не сварять, а Аркадій не відбріхується чи то не виправдовується...

– А знаєш, мамо, та він вчора до мене (здурю почала я щось «нести», аби виправдатися самій і перекласти на іншого провини)...

І тут я почувала те, що взагалі мене «вбило»:

– Ін, я ж стояла за тобою у ванній кімнаті, коли ти туди «вломилася» та «кинулася» на мого голого мужика... Давай, забудемо цей випадок – і все...

І тут мене просто «висадило» від сорому...

– Вибач, мам... – ледь видавила із себе, – я поснідаю в кімнаті, бо мені, щось, поганенько... – Взяла тарілку зі сніданком, виделку та чашку з чаєм і пішла до себе в кімнату.

... Після того ми більше ніколи не розмовляли на цю тему, з маминої кімнати так і надалі не доносилися жодні звуки, я більше не «бухала», аби ще чогось «не начудити», або залишалася в такі моменти «вгашеною» вдома у подруг.

А Аркаша й надалі був класним вітчимом та жив у нас...

Куди б ти не прийшов, знайдеш там лише те, що приніс із собою

● ЗОЛОТІ СЛОВА

Якщо несеш у серці мир – знайдеш його і серед буревію. Якщо в тобі живе любов – побачиш її навіть у чужих очах. Якщо твої думки сповнені світла – темрява не зможе тебе поглинути

Саватій СОБКО, ігумен ПЦУ

Але якщо всередині хаос, страх і злість, то хоч би як змінилося місце навколо, все це піде за тобою, як тінь. І ніяка нова країна, новий дім чи нові люди не зроблять тебе щасливим, якщо серце твоє залишається в'язнем власних кайданів.

Тому, перш ніж шукати спокій у світі, знайди його в собі. Принеси з собою віру – і вона допоможе тобі бачити Божу присутність всюди. Принеси з собою прощення – і отримаш його від інших. Принеси добро – і світ відповідь тобі тим же.

«Принеси добро – і світ відповідь тобі тим же».

Бо що посієш у власному серці, те й знайдеш у кожному місці, куди ступить твоя нога.

Таємниця сповіді: відповідальність священника та совість вірянина

● СВЯТЕ І ГРІШНЕ

«Отче Ігорю, я боюся щиро сповідатися нашому священнику, бо знаю, що про мої гріхи буде одразу знати матінка, потім з її вуст слава рознесеться на все село. Моя знайома ледь не наклала на себе руки, коли після сповіді всі раптом дізналися про її інтим із одруженим чоловіком. Дружина цього коханця ледь не повирила волосся знайомій... А ще наш «батюшка» на сповіді може поставити такі запитання: «А скільки разів це було? Чи хочеш ще раз із ним соґрішити?». Тому я відповідаю, що не чинила перелюбу. Хоч це – і неправда. Скажіть, будь ласка, чи грішу я, коли недоговорюю на сповіді? Чи є якийсь покарання для священнослужителя, який порушує таємницю сповіді?» (Людмила О., Луцький район Волинської області)

Протоієрей Ігор Андрес ВЕРЕТКА КАЗМІРЧУК, настоятель храму Волинської ікони Божої Матері села Богушівка Луцького району Іоанно-Богословського деканату та храму Святого Апостола Андрія Першозванного села Верхівка Луцького району Успенського деканату

Сповідь – це відкриття своїх гріхів перед Богом у присутності священника, а каяття – це усвідомлення власних гріхів (помилки) і бажання їх виправити. Сповідь і каяття – це дві складові примирення з Богом. Господь сам дав владу Своїм учням відпускати гріхи, кажучи: «Що зв'яжете на землі, буде зв'язаним на небі. А що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі».

Як і віра сповідується, і гріхи теж сповідаються. Тобто, щоб посповідатися і отримати відпущення гріхів, треба їх знати, назвати і мати бажання виправитися. Це – один із найважливіших таїнств у православній церкві, у якому людина відкриває свою душу Богові через священника,

отримуючи прощення гріхів.

Проте інколи виникає страх щиро сповідатися, особливо, коли є побоювання, що священник може розголосити почуте. Чи справді існує покарання для священнослужителя, який порушує таємницю сповіді? І чи грішить людина, коли приховує певні гріхи через страх перед осудом?

Таємниця сповіді в православ'ї. Православне вчення категорично забороняє священнику розголошувати будь-яку інформацію, отриману під час сповіді. Ця таємниця є абсолютною та непорушною. У Канонах Православної Церкви зазначено, що священник, який порушить таємницю сповіді, підлягає суворому церковному покаранню, аж до заборони у священнослужінні.

У 120-му правилі Карфагенського собору сказано: «Єпископи, пресвітери і диякони, коли викриються в гріхах, забороняються у служінні. Але, якщо вони під час сповіді розкажуть чужі гріхи, нехай будуть піддані більшому покаранню».

Таким чином, священник, який розповідає чужі гріхи, не лише порушує церковні канони,

Фото із сайту ukr.media.

Людина, яка боїться сказати правду, не отримує справжнього прощення, бо її покаєння не є щирим.

а й втрачає довіру громади та може бути позбавлений сану.

Що каже Святе Письмо? Святе Письмо також наголошує на необхідності берегти таємницю і не чинити зла ближнім через лихослів'я: «Не видавай таємниці іншого, щоб не осоромив тебе той, хто слухає» (Проповісті 25:9-10). У контексті сповіді це означає, що священник не повинен передавати почуте іншим, бо це може спри-

духовний авторитет, бути відповідальними у словах і не зраджувати довіру інших.

«Хто прикриває гріхи, той шукає любові, а хто згадує про них, той розлучає друзів» (Проповісті 17:9). Священник, який дотримується таємниці сповіді, чинить за принципом любові: він не розголошує гріхи людини, а допомагає їй покаятися та духовно очиститися. Якщо ж священник порушує таємницю

“

Священник, який розповідає чужі гріхи, не лише порушує церковні канони, а й втрачає довіру громади та може бути позбавлений сану.

чинити осоромлення, скандал і навіть серйозні наслідки для людини. Якщо він розголошує гріхи людини, які вона сповідувала, то не лише порушує церковні канони, а й чинить гріх проти ближнього. Втрачає довіру своїх парафіян, а також може зазнати покарання від церковної влади. Цей біблійний принцип закликає кожного, а особливо тих, хто має

сповіді, нагадуючи або розповідаючи про гріхи інших, він не лише руйнує довіру, а й створює розбрат у громаді, що може призвести до конфліктів і навіть трагедій. Цей вірш є нагадуванням, що істинна любов – це здатність бачити добро в людині, навіть коли вона помиляється, і не використовувати її минулі гріхи проти неї.

тися, благувати в Бога допомоги. Він готовий був віддати геть усе, щоб тільки донька вижила. Минали хвилини, години. Втомлений, присів на лавку і задрімав. Йому приснився сон. Неначе він, йдучи пустелею, зустрів старого монаха.

– Отче, – запитав, – а чому Бог так покарав мою доньку?

– Покарав? – перепитав монах. – Ні, Він її не покарав. Навіть, якщо Він забере її до Себе, у Нього їй погано не буде. Повір мені. Радше Він це зробив для тебе.

– Для мене? Як це – для мене?

– Бачиш, Господь у твоєму житті дав тобі стільки благ: добрих батьків, виховання, ґрунтовну освіту, згодом – гарну роботу, дружину, дітей. Він надіявся, що ти сприймеш ці дари, сприймеш Його любов і прийдеш до Нього як до батька. Але ти цього не помічав. Ти жив у власному світі, світі, який готував тобі свої пастки, щоб відтягнути тебе від Бога. Тому Він мусив поставити під загрозу щось дуже цінне у твоєму житті. Іншим способом Він не міг достукатися до твого серця.

Слова монаха перервав дивний звук. Він прокинувся. Це був його мобільний те-

лефон. Телефонував лікар:

– Ваша донька опритомніла. Найгірше позаду. Можете приїжджати. І, чесно кажучи, вона, мабуть, у сорочці народилася. Мені в моїй практиці рідко траплялися випадки, коли хтось виходив живим із такого важкого стану. Це – просто чудо.

Іншим способом я не міг достукатися до твого серця...

Ми буваємо твердолобі. Ми живемо у своєму ізолюваному світі, в який дуже рідко впускаємо Бога. Ми думаємо, що більшість того, що ми досягнули в житті, це суто наша заслуга. Ми будемо світ, який веде нас у прірву. І змушуємо Бога захищати нас від самих себе. Бо Він, попри всю нашу байдужість, любить нас. І хоче нас врятувати. І дає нам різні знаки.

Деколи змушений навіть чогось позбавити нас, щоб вивільнити в нашому захащенному серці простір для Нього. Щоб збагнути, що тільки з Ним наше життя буде повноцінним.

Часом Бог дозволяє комусь стягти гілку, до якої ми так сильно прив'язані, аби ми змогли усвідомити, що маємо крила.

Достукатися до серця

● НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Дотепер у його житті все складалося добре, навіть дуже добре. Були, щоправда, різні проблеми, якісь невдачі, недуги, але усе це він сприймав як незначні епізоди в загалом переможній ході життєвих подій. Аж до цього дня...

Бруно ФЕРРЕРО, італійський католицький письменник, священник-монах

Його старша донька виїхала на один день в гори покататися на лижах. Він із дружиною були удома, коли раптом задзвонив телефон. З реакції дружини зрозумів, що сталося щось трагічне. Дзвонила подруга доньки. В горах трапився нещасний випадок, і доньку забрала «Невідкладна допомога». Вони негайно сіли в машину і поїхали до шпиталю.

Лікарі саме проводили операцію. Черговий лікар повідомив тільки, що стан – важкий: зламана стегнова кістка, численні гематоми і, найгірше – черепно-мозкова травма. Операція тривала довго. Хірург, вийшовши з операційної, сказав утомленим голосом:

– Ми зробили все, що могли. Зараз її життя – в руках Бога.

– А які в неї шанси? – вони відчайдушно прагнули почути від лікаря щось обнадійливе.

– Не хочу вас вводити в оману, стан справді дуже важкий, – відповів тихо. – Все вирішиться упродовж найближчої доби. Ідьте додому, тут нічого робити, донька в реанімації під наглядом. Залишіть тільки номери телефонів.

Дружина гірко заплакала. Він завів її додому, а сам, не знаходячи собі місця, пішов у місто. «Чому таке трапилося? Як я її не вплинував?» – докоряв собі. Йдучи навімання, побачив відчинені двері церкви. Увійшов. Упав навколішки й почав моли-

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

«У кожного святого є минуле. У кожного грішника є майбутнє» (Оскар Уайльд (1854–1900), видатний ірландський англійський поет, драматург, прозаїк, есеїст).

«Мені немає чим тебе обіймати...»

● **ЛЮБОВ СИЛЬНІША ЗА ВІЙНУ!**

«Закінчення. Початок – на с. 1

Людмила КЛІЩУК, Олена ХОДЯКОВА, armyinform.com.ua

ЗНАЙОМСТВО, ДИСКОТЕКИ ТА ІНІЦІАТИВНА НАДІЯ

«Я навчалася у 9 класі, Саша був на чотири роки старший за мене. Він навідувався у своїх справах до мого брата, він же нас і познайомив», – пригадує Надія і додає, що, на жаль, брат сім місяців тому загинув на російсько-українській війні.

Ініціативу у стосунках переважно проявляла Надія. Було багато вечорів – на танцях, дискотеках...

Олександр у 1999 році відслужив строкову службу у ППО. Працював із радіолокаційною станцією.

Надія навчалася, а Олександр після армії почав працювати в Пирятині. Інколи дівчина їздила до коханого в гості.

«А ми ж – із села! То в селі так і казали: «! чого вона туди їздить?! Хай би вже або розписувалися, або не їздила». Тож ми подали заяву на мій день народження – 23 березня. 25 квітня було весілля», – згадує жінка.

Побралися, коли Надії було 20 років, Олександру – 24. Через рік народився первісток Дмитро, а у 29-річному віці Надія народила другого сина – Романа.

ШІСТЬ ДНІВ НА КУРСЬКІНІ ТА СМЕРТОНОСНИЙ ТУРНИКЕТ – НА 34 ГОДИНИ

Олександр жив цивільним життям до 2024 року. Потім пішов у ТЦК, бо до 16 липня потрібно було оновити свої військово-облікові дані. Оновив і того ж дня отримав бойову повістку.

Спочатку – навчальний центр на Чернігівщині (30 днів), потім – Кривий Ріг (доукомплектція), а звідти – Курський напрямок. Спочатку був у лавах 47-ої окремої механізованої бригади, потім – 25-го окремого штурмового батальйону. Посада – гранатометник.

«Мене виставили на шість днів. Сказали, що треба зайняти позицію. Ми туди дійшли, а виявляється, що там вже сиділи «під*ри» (так називають російських воїнів. – Ред.). Посадка була густою, нічого не видно – почали по нам працювати з кулеметів. Права рука була поранена внаслідок обстрілу з кулемета, зачепило артерію. Ліва – постраждала через мінометний обстріл.

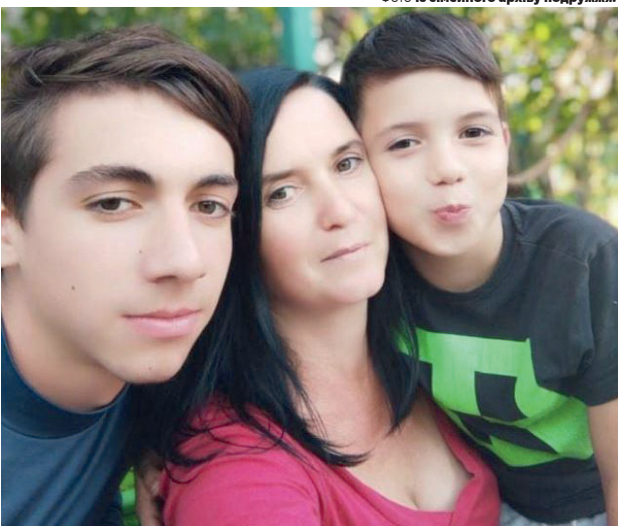
Першою була поранена пра-

«Я не розумію, як це можна покинути коханого чоловіка після поранення...».

Під час короткої відпустки з молодшим сином.

«Тільки Сашу забрали в армію, старший син одразу проявив себе як мужик – влаштувався на роботу».

Олександр із побратимом Віктором, який врятував йому життя.

виця. Поки йшли з евакуацією, буквально за 10 хвилин прилетіло з міномета. Якраз потемніло, прилетіли ФПВ-дрони з камерами та почали крики. Я ще правильно сховався, в ямку... І дякую побратиму із позивним Батя. Якби не він – я б там і залишився. Він мене дістав і затягнув у евакуаційний тран-

турнікет був накладений протягом 34 годин – це занадто великий і небезпечний час для здоров'я.

«Якби все було швидше, праву руку врятували б», – каже військовий.

Все це відбувалося у жовтні 2024-го. Відтоді – лікування та реабілітація.

«КОЛИ БІЛЯ НЬОГО – СТАРАЮСЯ НЕ ПЛАКАТИ»

«Коли Сашу мобілізували, я плакала кожен день. Чекала, ходила на роботу. Коли забрали на бойові, він мені не зізнався, лише старшому синові розповів. Але телефонував щодня: вранці та ввечері. Потім кілька днів тиші – і раптом дзвінок. Телефонувє Саша. Сказав, що все добре. На той час він був після реанімації. А потім надвечір зателефонував ще раз і розповів, що трапилося: «Мені немає чим тебе обіймати». Я була рада, що він живий. Поки був на позиції, я плакала кожен день. Коли дізналася, що поранений, – не плакала. Приїхала в Київ, побачила його, і теж не плакала. Так, коли забрали на війну, то були сльози. Коли я вже біля нього – стараюся не плакати»,

– твердо і впевнено говорить жінка.

Після того, як вирушила до чоловіка в Київ, Надію звільнили із Кременчуцького вагонного заводу.

«Наскільки я знаю, коли наші колеги їдуть за кордон на заробітки, то мають три резервні місця. Я думала, що поїду до Саші в Київ, то мені це врахується або як відпустка, або – за власний рахунок тощо. Я попередила, що найближчим часом не повернуся на роботу, бо чоловік – без двох рук. Але минуло два тижні і мене звільнили. 17 років працювала», – говорить Надія.

«...І за два тижні звільнили. Зате вона біля мене!» – додає Олександр.

Далі – лікування та протезування.

МАЙБУТНЄ: ПРОТЕЗИ ТА... ХРИЗАНТЕМИ

Заявку подали на державне протезування в компанії «Орто-про». На ліву руку поки що буде «механіка» (поки кукса підготується. – Ред.), на праву – «біоніка».

В Олександра плани на майбутнє – навчитися працювати новими руками. Під час реабілі-

тації, підкреслює він, важливим є час.

Надія ж планує в майбутньому... розводити хризантеми. Цим досі займалася на заводі.

«Хочу закупити такі хризантеми, яких ще ні в кого немає. І розводити їх. Робота має бути така, щоб бути вдома. Поруч із чоловіком. А найбільш образливо те, що Сашу називали універсальним солдатом, адже за що б він не взявся – в нього все виходило. І тут от...», – розповідає Надія.

«...Але падати духом ніколи: у мене двоє синів, яких треба поставити на ноги!» – наче завершує думку дружини Олександр.

11-річний син продовжує навчання. Особливо цікавить його математика, музика, футбол. Батьки допомагають з уроками дистанційно.

Старший син вже працює. «Тільки Сашу забрали в армію, він одразу показав себе як мужик. Тато подавав зразок», – каже Надія.

«КОЛИ ЖІНКА ПОРУЧ – ЦЕ НЕМАЄ З ЧИМ ПОРІВНЮВАТИ НАВІТЬ!»

Насамкінець запитуємо Надію, що порадила б дружинам, які, на жаль, опинилися чи можуть опинитися в ситуації, в якій опинилася вона сама, коли чоловік зазнав важкого поранення. Адже непоодинокими є випадки, зі слів медиків, коли подружжя розлучається після поранення захисника.

На це жінка відповідає: «Я не розумію, як це так можна... Ми завжди разом. 20 років!...».

«21», – поправляє Олександр.

«...Наприклад, ми ідемо разом у магазин, в гості, до мам... Ми все – разом. А коли його забрали на війну, я приходила з роботи, заходила у двір, минала арку з винограду – і починала плакати. Я заходжу, а його – немає. Тому я не розумію, як можу його покинути після того, як його забрали на війну. От його забрали – і частинки сім'ї немає. Чи серця нашого немає», – розмірковує жінка.

Думку про взаємодтримку в парі продовжує й Олександр.

«Коли сам лежиш і лікуєшся – психологічно дуже важко. А коли жінка поруч – це немає з чим порівнювати навіть! І поговоримо, і посміємося, і пожартуємо. Коли твоя половинка поруч, то це – прекрасно. І по Києву можемо прогулятися. Як дити приїздили, то і в аквапарк ходили, і в «Казкову країну». Стараюся не лежати на одному місці, бо «виросте» животик», – усміхаючись, каже Олександр.

А гуляє подружжя багато. Прогулянки чергуються між процедурами: то вийдуть на каву, то – на ринок за бісером, або ж просто пройдуться парком. І все, звісно ж, разом.

Прожили 27 років: дружина Олега Ляшка подала на розлучення

● **ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ**

Лідер Радикальної партії, який п'ять разів обирався до Верховної Ради, у березні 2025-го може стати розлученим чоловіком

Лія ЛІС

РОСІТА ПІДКОРИЛА ЙОГО СЕРЦЕ З ПЕРШОЇ ЗУСТРІЧІ

Історія знайомства політика та його другої дружини Росіти – невідгадлива: у 1998 році Олег Ляшко, новоспечений юрист, як представник клієнта, який зірвав великий куш в ігровому клубі, але грошей не отримав, прийшов розбиратися в цей ігровий клуб. Чим завершилася справа з вигравшем, історія замовчує, а ось адміністраторка клубу з екзотичним ім'ям Росіта одразу підкорила серце Олега Ляшка.

Росіта Сайранен – представниця кількох етнічних груп. Зокрема, ім'я їй дісталася від прабабусі-іспанки. Вона народилася у Дніпропетровську, у родині військового, який невдовзі перевіз сім'ю до Києва. Дівчина здобула освіту бібліографа, але навряд чи працювала довго за професією.

Як повідомляли медіа, у Росіти Ляшко є бізнес у галузі маркетингу, а кілька років тому вона відкрила приватний дитячий садок.

Пара, яка встановила світовий рекорд за тривалістю поцілунку, розлучилася

● **СЕ ЛЯ ВІ**

У колишнього подружжя – два світових рекорди, проте їхній шлюб це не врятувало

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Еккачай Тіранарат і його дружина Лаксана з Таїланду, які встановили рекорд із найтривалішого поцілунку (58 годин 35 хвилин) у 2013 році, більше не разом. Еккачай розповів, що зараз – самотній, але досі пишається рекордом.

«Це був досвід, який трапляється раз у житті. Ми провели багато часу разом, і я намагаюся зга-

Це – останнє сімейне фото політика, виставлене у Facebook 31 грудня 2021 року.

Олег ласково називав дружину «Росітку»...

У жовтні 2024 року колишнього політика призначили командиром батальйону безпілотних систем управління окремої механізованої бригади.

3 1998 року Олег і Росіта, як кажуть у народі, жили у цивільному шлюбі, а оформили стосунки у РАГСі лише у день 20-ої річниці спільного життя.

Разом вони виховували дочку Владиславу, 2002 року народження, а 2020-го Росіта народила Олегу Ляшку сина Олександра. При цьому обоє батьків перебували у «шановному віці»: Ляшку було 48 років, Росіта – на два роки старша за чоловіка.

На людях усе було дуже зворушливо і навіть – показово. Він ласково називав дружину «Росітку», а вона дивилася на нього поглядом, сповненим кохання.

За уривками інтерв'ю, які Олег Ляшко давав у медіа, стає зрозуміло, що його дружина має досить твердий характер. Наприклад, 2020 року він розповідав, як пропонував дружині долучитися до політики, проте Росіта була категорично проти.

Рекорд подружжя Тіранарат не побитий й досі.

дувати тільки хороше і те, що ми зробили це разом», – сказав Тіранарат ведучій Меган Джонс для BBC. Дворазові переможці конкурсу Еккачай і Лаксана вперше встановили світовий рекорд із найдовшого поцілунку в 2011 році, коли вони цілувалися 46 годин 24 хвилини. Тоді змагалося 14 пар.

Хоча на початку це було «захопливо і весело». На той час, як минуло 20 годин, Еккачай був «виснажений» і «ледь міг стояти». Зрештою, на майданчику залишилися дві пари. Еккачай каже, що вже думав зійти з дистанції, але побачив, що їхні суперники не витримали і... заснули. До речі, під час багатого-

«Вона боротиметься, як левиця. Вдома я й сам її іноді трохи боюся», – зізнавався Ляшко.

Відколи ми разом – вона дорікала мені, що краще б я займався чимось іншим. Щоб більше часу бути з нею, більше відпочивати, менше нервувати. Коли запропонував їй самій приєднатися до нашої політичної команди – Матір Божя, що я вислухав! – згадував Ляшко.

А коли Росіта таки вирішила увійти до списку Радикальної партії, то Олег навіть Вінстона Черчилля пригадав із цієї нагоди.

Наш улюблений Черчилль говорив, якщо ти не займаєшся політикою – вона займеться тобою... Можливо, ви подумаєте, що вона це робить заради мене. Це просто ви її не

динних «цьомиків» парам дозволяти користуватися туалетом, але при цьому вони повинні були не переставати цілуватися.

«Еккачай каже, що вже думав зійти з дистанції, але побачив, що їхні суперники не витримали і... заснули.

Другий рекорд із тривалості поцілунку вони встановили у 2013 році, вигравши 100 000 тайських бат (близько трьох тисяч доларів США) і дві діамантові каблучки.

«Ми тоді намагалися стояти прямо як статуї. Замість того, щоб щипатися, ми постукували один одного по голові однією рукою, а іншою рукою обіймали один одного, щоб не заснути», – згадує встановлення світового

знаєте. Це – її вибір. І вона боротиметься, як левиця. Вдома я й сам її іноді трохи боюся, – зізнавався Ляшко.

У 2020-му Росіта спробувала піти в політику та балотувалася до Київської обласної ради. Втім, її не обрали.

КІНЕЦЬ КОХАННЯ ЧИ ХИТРИЙ ПІАР-ХІД?

На жаль, їхній офіційний шлюб протривав лише сім років. Нині військовослужбовець Сил оборони 52-річний Олег Ляшко розлучається з 54-літньою дружиною Росітою. Справа подружжя розглядатиметься в березні у Печерському районному суді міста Києва, повідомило видання «Главком».

Останнє сімейне фото у Facebook політика датоване 31 грудня 2021 року. На ньому – Олег Ляшко, дружина Росіта та їх неповнолітній син Олександр позують на фоні новорічної ялинки.

Відповідачем у суді про розірвання шлюбу є Олег Ляшко, а позивачем – Росіта Ляшко. Що це – кінець кохання чи хитрий піар-хід одного з найяскравіших політиків України, дізнаємося, можливо, після закінчення процесу.

Як відомо, у жовтні 2022-го, через вісім місяців після початку вторгнення рф, Олег Ляшко приєднався до ЗСУ. У жовтні 2024 року у мережі з'явилася розпорядження командування, у якому колишнього політика призначили командиром батальйону безпілотних систем управління окремої механізованої бригади.

рекорду з найдовшого поцілунку – 58 годин 35 хвилин – Еккачай. Донині Тіранарата впізнають на вулиці і фото-

Сам Бог послав Петровича і його Буяна в той день на кладовище

Закінчення.
Початок – на с. 16

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Василина ВЕСНА, happy-world.su

Вони зачинили хвіртку і вирушили ґрунтовою дорогою. Кладовище знаходилося на іншому кінці села. Треба було пройти через усе поселення, а потім подолати ще кілометр.

– Добридень, Федоре Петровичу! Куди це ви з Буяном прямуєте? – гукнула його Марія Степанівна.

– Вітаю, Маріє Степанівно. Йду до сина й дружини. Треба огорожу підправити й пофарбувати.

– Ой, як же ви самі? Хворі ж. Невже нема кого попросити?

– Внуків Бог не дав, а чужу людину просити... Ти ж сама знаєш, візьме гроші, та й переробляти потім доведеться. Часи зараз такі...

Федір Петрович із Буяном продовжили шлях. Біля входу на кладовище вони зустріли чоловіка, явно не місцевого. Той пройшов повз, не привітавшись. Федір Петрович здивувався: у їхньому селі кожен вітається, навіть якщо незнайомий. А тут...

На кладовищі панував безлад. Тиждень тому був сильний вітер, який поламав гілки. Федір Петрович зітхнув...

– Ох, скільки роботи нам із тобою попереду, Буяне.

Собака загарчав.

– Що це ти злишся? Не сподобався тобі той перехожий? Мені теж. Але яке нам до цього діло...

Коли Федір Петрович уже зібрав гілки, Буян раптом почав рити землю біля самої огорожі. Земля розліталася в різні боки. Пес рив, одночасно гавкаючи й скавучачи. Нарешті він зупинився й голосно загавкав.

Федір Петрович підійшов до ями – й зазмер.

...У виритій Буяном ямці виднівся кут картонної коробки. Вона явно була закопана недавно, адже картон ще не встиг промокнути від вологої землі. Можливо, її сховав той самий незнайомець.

Федір Петрович розчистив землю навколо коробки, яка виявилася досить великою, і з труднощами витяг її.

І тут у коробці щось заворушилося. Він почав розривати картон, а Буян крутився навколо, не перестаючи гавкати.

– Тихіше, тихіше...

Всередині лежали ганчірки. Федір Петрович обережно відсунув їх і закричав. У коробці лежало немовля, зовсім крихітна голенька дівчинка. Вона рухалася, відкривала ротик, намагалася вдихнути повітря, але сил кричати в неї не було. Скільки часу вона провела під землею? Напевно, не більше пів години. Повітря в коробці вистачило, щоб вона не

«Федір Петрович крокував, час від часу озираючись і розмовляючи із собакою: «Головне, щоб сьогодні все минуло спокійно, правда, друже?»».

задихнулася.

– Ох, Господи!

Він схопив дитину й побіг до виходу з кладовища, а Буян мчав попереду, голосно гавкаючи. Стільки років пес так не бігав. Серце Федора Петровича калатало, ніби готове було вистрибнути з грудей, а дихання пекло горло. Але він не зупинявся. Вони поспішали до Ольги Сергіївни, колишньої фельдшерки їхнього села. Хоча медпункт уже давно закрили, мешканці й далі зверталися до неї за допомогою.

“

«Моя донька вийшла заміж проти моєї волі. Я відразу зрозумів, що її чоловікові потрібні тільки гроші, але вона – не слухала...».

Ольга Сергіївна сапала грядки в саду, коли помітила, що Федір Петрович біжить до її будинку. Очевидно, сталося щось серйозне. Швидко сполоснувши руки в діжці з дощовою водою, вона побігла йому назустріч.

– Федоре Петровичу, що сталося?

Він ледь зміг простягнути їй дівчинку й прохрипіти:

– Знайшов... у коробці... закопав...

У цей момент немовля тихенько пискнуло, і Ольга Сергіївна, ніби опам'ятавшись, швидко взяла його на руки й побігла в дім.

Вона вправно запеленала маля в м'який рушник, поки її чоловік судомно набирав номер «швидкої» й засипав Федора Петровича запитаннями.

Через пів години біля воріт Ольги Сергіївни вже стояли лікарі швидкої допомоги та поліцейські. Навколо юрмилися допитливі сусіди. Хтось із них дав Федору Петровичу краплі для серця.

Наступного дня до будинку Фе-

дора Петровича підїхала незвична машина, якої він раніше ніколи не бачив. Чоловік спробував підвестися з дивана, але втомлені після вчорашніх подій ноги не слухалися. Сашко, чоловік фельдшерки, виглянув у двері.

– Хто там?

– Добрий день. Ви Федір Петрович?

Це я, – відповів старий, із труднощами підвівшись і підійшовши до дверей.

– Я – Герман, дідусь тієї дівчинки, яку ви врятували.

Федір Петрович побачив, як міцний чоловік заніс велику коробку й поставив її на стіл. Герман поклав поруч пачку грошей.

– Це для вас, частування. А це – гроші на ваші потреби. Я розумію, що дякувати грошима може бути не зовсім правильно, але не знаю, як інакше висловити свою вдячність. Прийміть, це від щирого серця.

Федір Петрович сів. Герман продовжив:

– Моя донька вийшла заміж проти моєї волі. Я відразу зрозумів, що її чоловікові потрібні тільки гроші, але вона – не слухала. Коли завагітніла, я подумав, що, можливо, помилявся. На жаль, вона померла при пологах. Я нічого про це не знав. Дівчинка вижила, а зять хотів якнайшвидше отримати спадок. От він і вирішив позбутися її. Я навіть уявити не міг, що таке можливо. Слідство все з'ясує. Зятя вже заарештували, а дівчинка... Це єдине, що пов'яже мене з донькою. Я мав би наполягти на своєму, але не хотів втручатися в її сім'ю.

Федір Петрович розумів, як важко втрачати близьких.

– З дівчинкою все гаразд? – запитав він.

– Так, усе добре, ви встигли вчасно. Дякую вам величезно.

Федір Петрович знову і знову розповідав, як усе сталося. Він також згадав, що огорожа на могилі сина похилилася, і він прийшов її полагодити.

Федір Петрович зміг нормально пересуватися лише через два тижні. У тій коробці з подарунками виявилася стільки всього, що вистачило б не тільки на нову огорожу, а й на пам'ятник. В один із ясних днів Федір Петрович узяв рулетку й вийшов із дому, а поруч біг його вірний пес.

– Підеш зі мною, друже?

Собака радісно махнув хвостом і голосно загавкав. Вони пройшли через хвіртку й майже одразу зустріли Марію Степанівну.

– Куди це ти прямуєш, Федоре Петровичу?

– На кладовище. Дідусь тієї дівчинки приїжджав, залишив гроші. От вирішив зробити заміри й замовити нову огорожу. Стара вже зовсім розхиталася.

– Йди, звичайно.

Федір Петрович продовжив шлях, а стара жінка дивилася йому вслід і невільно перехрестилася. Вона знала більше, ніж він міг припустити, адже напередодні сама була на кладовищі.

Федір Петрович крокував, час від часу озираючись і розмовляючи з собакою:

– Головне, щоб сьогодні все минуло спокійно, правда, друже? Так, без пригод, обійдемося.

Раптом старий зупинився й озирнувся, не розуміючи, де опинився. Перед ним височів величний меморіальний комплекс. Високі й витончені огорожі з масивних чорних ланцюгів, білий щебінь, плитки й величні чорні пам'ятники.

Федір Петрович зазмер у здивуванні, помітивши, що на пам'ятниках були викарбувані імена його сина й дружини. Вони виглядали настільки реалістично, що здавалися живими.

– Санечку...

Повернувшись до другого пам'ятника, Федір Петрович одразу зрозумів, хто все це влаштував. Звичайно, це був Герман. Він тихо вклонився й прошепотів:

– Дякую тобі, добра людино. Ти зробив усе, як треба.

Федір Петрович присів на лавку поруч із могилами.

– Ну от, мої рідні. Тепер можна й відпочити. Усе зроблено, як я і мріяв. Я не приходив до вас, поки не закінчив справи, але тепер усе гаразд.

Увечері Марія Степанівна помітила, що пес Буян повернувся один, без господаря. Собака жалібно скавулів, ніби намагався щось сказати. Жінка зрозуміла: щось сталося, і пішла до будинку Федора Петровича. Як вона й очікувала, будинок був замкнений. Вона швидко збрала сусідів, і вони поспішили на кладовище.

Федір Петрович сидів на лавці з усмішкою на обличчі. Він пішов у засвіти...

Організацію похорону взяв на себе Герман. А Буян не захотів покидати Марію, попри пропозицію Германа забрати його до замиського будинку.

Пес часто бігав на кладовище. Він прожив ще два роки після свого господаря й помер біля гарної огорожі, біля якої його й поховали, щоб він залишався поруч із сім'єю та з Федором Петровичем.

«Не хочу повертатися до матері»

ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

Донька найстаршої породіллі України Валентини Підвербної збирається судитися з ненькою, а її нинішня опікунка каже, що дівчинка не хоче повернення до старого життя

Варвара ШОЛЯН

Днями Анні Підвербній виповнилося 14 років, вона мешкає у Чернігові, і незабаром суд має вирішувати її долю, постановивши, з ким може проживати дівчинка, – з опікункою Оленою Ятченко або зі своєю мамою Валентиною Підвербною.

Раніше у Валентини Підвербної відібрали дитину, але батьківських прав жінку не позбавили.

ЩО КАЖЕ ДИТИНА

Ще навесні 2023 року 12-літня Анна Підвербна у соцмережах поскаржилася на свою матір: що та завдає їй тілесних ушкоджень, ображає через вроджену косоокість, псує її одяг, забороняє елементарні гігієнічні процедури і взагалі – хоче довести до са-

Аня Підвербна у свій 14-й день народження.

могутства.

Після цього, у жовтні 2023-го, Новоозаводський районний суд Чернігова ухвалив рішення і державні служби вилучили дитину у Валентини Підвербної.

А згодом у її доньки Анни з'явилася офіційна опікунка Олена Ятченко.

За словами жінки, дівчинка просто хоче нормального життя. «Я впевнена, що коли суддя, який розглядатиме мою спра-

ву, побачить все хороше, що відбулося зі мною за останній рік і порівняє з тим, як було раніше, мене не зможуть повернути, бо це буде

“ 14-річна дівчинка не проти зустрічей із ненькою, але жити з нею не хоче.

Валентина Підвербна народила Аню, коли їй виповнилося 65 років шляхом штучного запліднення.

Валентина Підвербна з донькою Аною.

Анна Підвербна добре поладнала з опікункою Оленою Ятченко.

У Данії заборонять користуватися смартфонами у школах

ДАВНО ПОРА!

Бо дослідження показало, що в дітей і молоді немає балансу між цифровим і реальним життям

Василина ВИШИВАНКА

Данія планує змінити законодавство і заборонити у школах мобільні телефони для учнів. Урядова комісія також рекомендувала, щоб діти до 13 років взагалі не мали власного смартфона чи планшета.

Запровадити нові правила в Данії планують у час, коли уряди по всій Європі намагаються більш жорстко регулювати доступ дітей до телефонів і соціальних мереж.

Данська комісія з добробуту, яку створила прем'єр-міністр Метте Фредеріксен у 2023 році, днями опублікувала звіт, у якому йшлося, що у дітей і молоді немає балансу між цифровим і реальним життям. У

«Смартфонам не місце у школі – ані на перервах, ані під час уроків», – вважають данські освітяни.

звіті вказали 35 рекомендацій, як покращити ситуацію. Одна з них – на рівні закону заборонити смартфони у школах і позашкільних клубах.

Міністр у справах дітей і освіти Маттіас Тесфає заявив, що «слід відновити школу як освітній простір, де є місце для роздумів, а не як продовження підліткової спальні». За його словами, «смартфонам не місце у школі – ані на перервах, ані під час уроків».

Місцева влада зможе робити винятки із заборони, зокрема для дітей з особливими освітніми потребами.

Уряд вже готує законодавчі зміни.

Як відомо, що у Нідерландах заборонили мобільні телефони у початкових і середніх школах. Таку ініціативу запроваджують також у Великій Британії.

А ви як вважаєте: в українських школах варто забороняти смартфони чи ні?

Щоб японці більше народжували, у столиці запровадили 4-денний робочий тиждень

ПРОБЛЕМА

Токіо хоче позбутися свого титулу міста із «найстарішим населенням світу»

Василь КІТ

Однією з основних проблем Японії є демографічна криза, через яку середній вік населення зріс до 49,9 років. Тож столиця вирішила дати приклад іншим містам, як вирішити цю проблему.

У квітні уряд Токіо, один із найбільших роботодавців країни, дозволить співробітникам працювати лише чотири дні на тиждень. Також буде запроваджена політика «часткової відпустки по догляду за дитиною», що дасть можливість деяким працівникам скоротити робочий день на дві години. Мета цих змін – допомогти батькам знайти баланс між роботою та доглядом за дітьми.

«Ми продовжуватимемо гнучко переглядати стилі роботи, щоб гарантувати, що жінкам не доведеться жертвувати своєю кар'єрою через такі

нелюдською», – цитує слова Анни Підвербної Олена Ятченко.

До того ж, дівчинка не проти інколи бачитися з матір'ю: «Хочу, щоб ми зрозуміли одна одну і домовилися. Звісно, ми будемо зустрічатися, я не проти цього, але жити разом ми не можемо», – каже Анна Підвербна.

Щодо Олени Ятченко, то в службі у справах дітей «ТСН. ua» повідомили, що не мають претензій до виконання опікункою своїх обов'язків, а сама Ятченко вважає, що Анна «буде приречена», якщо повернеться у стару сім'ю.

ЩО КАЖЕ МАТІР

Тим часом 79-річна Валентина Підвербна теж готується до суду. «У мене зараз дуже складна ситуація, в мене нічого не виходить. Коли я народила Аню, то для мене це була велика радість, зараз це для мене – велика драма», – заявила вона.

Жінка запевнює, що покращила побутові умови у квартирі – викинула старі меблі, частково зробила ремонт. При цьому говорить – було б краще, якби Анна жила в інтернаті: «Якщо вона буде в інтернаті, то я зможу її вільно відвідувати та щось купляти їй».

Також Валентина Підвербна категорично проти того, щоб дівчинка жила з опікункою.

«У любові немає невинних, є тільки жертви»
(Мартен ПАЖ, 50 років, сучасний французький письменник).

«Дзвони, нехай вибирає: мати чи дружина?»

Фото із сайту ukr.media.

«Не кажи Леоніду, я поїду, не кажи! І лізти до вас не буду!».

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Закінчення.
Початок – на с. 16

Любов ПЛІТКАРКА,
plitkarka.com.ua

— **Т**и навщо її додому привів? Ясна річ, вона все зрозуміла, розкусила нас. Потрібно було до самого весілля зволікати. Ех ти, не бачити тобі гарної дружини, як свого носа! А Наталка не тільки гарна, ще й – забезпечена.

Леонід нічого матері не відповів, пішов слідом за нареченою. Довго вмовляв пробачити.

— І не подумай, ви з мамою все розраховали, знайшли наречену із квартирою, машиною. Думаєте, я вас забезпечуватиму?

— Ну, хочеш, житимемо в мене, – наполягав чоловік. – Працюватиму тільки я, забезпечуватиму сім'ю.

— Ти мене весь час обманював, – не вгамувалася Наталка. – Твоя мама влаштовувала мені допити на роботі, а потім все передавала тобі.

— Так, передавала, але дивися... – чоловік відкривав програми у своєму телефоні і показував, які фільми дивився, книги читав. – Я люблю те саме, що й ти.

Наталка якийсь час поображалася, але врешті-решт вибачила чоловіка.

Весілля влаштовувати не стали, Марію Степанівну навіть не покликали.

Розписалися у ЗАГСі та

переїхали жити у квартиру до Леоніда.

Марія Степанівна дізналася про події, що відбуваються, найостанніша. Прибігла до сина на роботу та влаштувала сварку.

— Я заради тебе старалася, а ти навіть не попередив! – вигукнула мама на весь голос. – Я стараюсь, намагаюся, а ти не цінуєш! Живеш зараз, ні чого не потребуєш, батько Наталки вас забезпечує? А про маму ти і забув, завдяки мені ти одружився з жінкою з дуже гарним приданим!

— Мамо, – Леонід узяв жінку під лікоть і відвів убік. – Припини, будь ласка. Ніхто нас не забезпечує. Мені не потрібні гроші батьків Наталки, ні від її мами з ательє, ні від її тата з автосервісу. Я – чоловік, і сам можу подбати про дружину.

— Подивись на нього, як заговорив! – бурчала мати. – Дбайливий мій! Тоді продамо твою квартиру! Гроші – мені, а ти до дружини переїдеш!

— Ні, мамо. Ми живемо в моїй квартирі, нічого продавати не буду. І до дружини на шию сідати теж!

— Я старалася заради тебе, себе...

— Заради себе ти старалася, заради свого добробуту. Все, мамо, розмова закінчена. Якщо хочеш, прихось у гості. Тільки прихось із тортком, все ж таки Наталка ще сердиться на тебе. Але вона відходлива, швидко все забуде.

— Ще чого, – бурчала мати

собі під носа, коли виходила з офісу. – З тортком до них, Наталка – сердиться... Та хто вона така, щоб злитися? Сіла на шию моєму синові і ніжки звисла. Ну, я їй покажу!

Марія Степанівна приїхала до сина, поки той був на роботі. Вдома нікого не було.

— Ще й вдома їй не сидиться, розважається, напевно, поки мій Леонід працює! Ну, я їй влаштую!

Марія Степанівна відчинила двері своїми ключами. Ще біля порога вона відчула смачний аромат випічки, пройшла у взутті на кухню.

Під рушником на столі жінка знайшла пиріг, від якого смачно пахло. І, не довго думаючи, переклала його в пакет, забрала з собою. І спішно покинула квартиру, доки ніхто не з'явився.

Наталка чекала на чоловіка біля його офісу.

— Ти мене зустрічаєш? – здивувався Леонід. – Я думав ти вдома, вечерю готуєш.

— Вечеря вже готова. А в мене – сюрприз, – Наталка дістала з сумки якісь папери. – Мої мама та тато подарували нам путівки на відпочинок! Ти зможеш узяти пару тижнів вихідних?

— Спробую, але завтра.

Пара приїхала додому.

— Наталка, а де вечеря? Наталка мовчки дивилася на порожній стіл, зрозуміла, хтось дуже постарався. І навіть здогадалася – хто. Але чоловікові вирішила не розказувати.

«Це не його війна», – подумала вона.

А вголос промовила:

— Я хотіла замовити до-

ставку готової їжі на честь такої події...

Леонід сприйняв спокійно, вечеря пройшла чудово. А наступного дня, коли чоловік поїхав на роботу, Наталка розвісила по всьому будинку камери.

Прості, записували тільки за один день, а потім стиралися, але хоч такі.

Наталка замки міняти і не думала. Це викликало б зайві питання у Леоніда, а говорити неприємності про його маму не хотілося.

З відеоспостереженням було спокійніше. Хто знає, чого очікується від незадоволеної свекрухи?

Наталка та Леонід за тижень поїхали у відпустку. Марія Степанівна спілкувалася з сином і, звичайно, все знала.

Злилася дуже, але хіба її слухав хтось.

— Матір рідну забезпечувати не хоче. Сам не відмовляється від подарунків батьків дружини. А мені одне й те саме твердить, ми власним коштом живемо, Наталка у мене на забезпеченні, – бурчала жінка. – От і поживіть, де-небудь в іншому місці власним коштом. А я – у твоїй квартирі!

Жінка збрала свої речі та переїхала до сина.

Наталка та Леонід повернулися через десять днів. Чоловік одразу з вокзалу вирушив до офісу, вирішувати термінові питання, а Наталка – додому з валізами.

Відчинила двері своїми ключами, а там свекруха у її халаті зустрічає.

— Маріє Степанівно, – за час відпустки Наталка навіть жодного разу не переглянула камери, – а що ви тут робите?

— Живу! Це – квартира мого сина і я маю повне право!

«Сіла на шию
моєму синові і ніжки
звисла. Ну, я їй
покажу!»

— Звичайно, маєте, – Наталка намагалася зберігати спокій. – Тільки чомусь ви забули сина попередити...

— Тобі щось не подобається? Чи, думаєш, син вижене рідну матір?

Свекруха схрестила руки.

— Маріє Степанівно, ви хочете, щоб Леонід залишився сам? – Наталка спитала прямо. Вона не любила ходити навкруги. – Ви все для цього робите. Пиріг потягли, тепер у квартирі командуєте, де ми живемо.

— Я хочу, щоб його дружина спустилася з неба! І якщо вона вже сіла на шию моєму

синові, щоб проти рідної матері не налаштовувала! Мені також потрібна допомога, я вже не молода.

— Та хто ж вам у допомозі відмовляє? – здивувалася Наталка.

Її ситуація дратувала.

— Ви! І все через тебе! Раніше мій син приїжджав до мене щодня, розмовляв, грошей давав, а тепер... Тепер я лишилась сама!

— Маріє Степанівно, я вам обіцяю, що нічого не розповім Леоніду, якщо ви прямо зараз підете.

— Ще чого. Навпаки, дзвони, нехай вибирає: мати чи дружина?

Наталка дістала телефон, набрала номер чоловіка, увімкнула гучний зв'язок.

— Ми на тебе чекаємо з Марією Степанівною у тебе в квартирі, – сухо сказала вона і відключилася.

Пройшла у взутті на кухню, сіла за стіл, дістала ноутбук.

— І що, ти сподіваєшся, що він тебе вибере? – свекруха не вгамувалася, а Наталка навіть її не слухала.

Вона дивилася відео з камер за минулий день, єдине, що збереглося.

Знайшла, що шукала, повернула екраном до свекрухи.

— Думаю – так, – на обличчі невістки була посмішка. – Як ви думаєте, він хоче на це подивитися?

На відео свекруха перебирала їхні речі в шафах, Наталчині скидала вниз, а Леонідові акуратно розкладала по полицках.

Пальто невістки – подарунок Леоніда – упаковане у чохол, свекруха зіпсувала у кількох місцях.

У відро для сміття полетіла і дорога косметика невістки.

Загалом, за один день Марія Степанівна примудрилася стільки всього зробити, що син міг не спілкуватися з нею ніколи.

— Наталко! – свекруха закрутила головою у пошуках камер. – Де вони? Ти знаєш, що це – підло?

— Ви про камери? Ходімо, покажу, – Наталка продемонструвала камери, які, якщо не знати, що вони є, можна й не побачити.

Невістка збрала камери і забирала в коробку – більше не знадобляться.

— Ти не можеш так зробити, я – його мати!

— Але ж ви робите, як хочете. І я буду.

— Не кажи Леоніду, я поїду, не кажи! І лізти до вас не буду!

На той момент, коли приїхав Леонід, жінки про все домовилися. Марія Степанівна швидко попила чай із сином та поїхала. Більше вона у його квартирі не з'являлася.

Як приручити маму чоловіка

● ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ,
ХОЧЕТЕ – ПЕРЕВІРТЕ...

17 прикмет про свекруху,
які можуть допомогти
у подружньому житті

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Про стосунки між невісткою та свекрухою можна говорити вічно. Про це складають сотні анекдотів та страшилок. Аби налагодити мирне життя у родині, варто знати деякі хитрощі.

ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯ UKR.
MEDIA ПРОПОНУЄ
17 ЯСКРАВИХ ПРИКМЕТ
ПРО СВЕКРУХУ:

1. На весіллі другий тост має бути за свекруху, щоб молодята були щасливі і не сварилися.

2. Якщо свекруха подарувала нареченій сина капці, то це означає, що вона проти їхніх відносин.

3. Батьки чоловіка будуть любити невістку, якщо при першому відвідуванні вона підстрибне на порозі будинку.

«Брехлива свекруха невістці не вірить», – кажуть у нашому народі.

4. Мати подарувала одруженому синові спідню білизну – до сварок у молодій родині через невірність чоловіка.

5. Мити підлогу, посуд у будинку майбутнього чоловіка з перших днів – погана прикмета, до сварок.

6. Свекруха застелила ліж-

ко молодят – до розлуки в парі.

7. Якщо свекруха і невістка випадково зіткнулися лобами в день весілля, то між ними буде взаєморозуміння.

8. Прийняти дорогий подарунок від батьків чоловіка – до достатку, везіння у мате-

ріальному плані.

9. Низько поклонитися свекрусі в день одруження – хороша прикмета, що обіцяє довге і щасливе життя ново-спеченої сім'ї.

10. Якщо з весільного короваю сіль посипалася на підлогу – до конфліктів між діть-

ми і батьками в майбутньому.

11. Чоловік не буде дивитися на інших панянок, якщо свекруха в перші місяці після весілля підстриже свою невістку.

12. Якщо мати чоловіка подарує шарф, вовняну річ або дзвіночок, то це означає, що жінка бажає розпаду новій родині.

“ —
Свекруха
застелила ліжко
молодят – до
розлуки в парі.

13. Прийняти в дар прикрасу з рук свекрухи – до негараздів, якщо не освятити її в церкві.

14. Рушник у дар отримати від свекрухи – до хвороб, загострення хронічних недуг.

15. Якщо свекруха часто планує і нагадує, що час з'явитися онукам, то поповнення не чекайте.

16. Часто знаходити в будинку волосся мами чоловіка – знак, що передвіщає молодим конфлікти.

17. Щоб задобрити свекруху, дівчині при першій зустрічі варто подарувати їй якісь солодощі.

В її закоханих очах блищали вогники сопрано...

● ЛІРИЧНИЙ СЮЖЕТ

Олеся завжди була дівчиною, яка постійно шукала великих змін у житті. Але, водночас, вона була відкрита для тих дрібниць, які дарують справжнє щастя: теплий літній вітер, який м'яко торкається шкіри, запах свіжих квітів, і, звісно, музика, яка завжди була наче вірним її другом

«Між ними з'явився зв'язок – такий самий, як у піснях відомого музиканта, які вони разом слухали, відчували кожну ноту».

стрій, навіть у найбільш похмурі моменти.

Одного разу, у літній вечір, коли місто тихо гуло вулицями, Олеся присіла на лавочці біля входу в парк. Вона знову відчувала, як кожна нота захоплює її, як вона немов потрапляє в інший світ, де немає місця для страхів і переживань, де є тільки повна свобода і відчуття польоту.

Вона закрила очі, і всі думки, що зазвичай переповнювали її голову, раптово зникли. Цього вечора, пісня звучала

для неї інакше. Вона відчувала, як кожен ритм проходить крізь неї, заповнюючи все її єство. Здається, вона була вдячна за кожен момент, коли могла поринути у цю музику, забути про все на світі й просто бути в гармонії з собою.

Так, це була лише пісня, але для Олеси вона стала чимось більшим – відображенням її власного внутрішнього світу, її мрії і надій, де все було так, як вона хоче.

У той вечір, дивлячись на зірки, Олеся

зрозуміла, що музика – це не просто звуки. Це – мова серця, яка допомагає знайти себе серед шуму світу, зрозуміти, хто ти є і що для тебе важливо.

Вона пригадала, що її завжди тягнуло до музики. Дівчина відчувала, що в кожній пісні закладено цілу історію, яку можна прочитати не тільки словами, а й – у кожній ноті, у кожному голосі. Такі пісні, наче магія, огортали її і переносили в особливий світ, де кожен момент був важливим.

Отож, після важкого дня, Олеся сиділа в парку, слухаючи улюблену пісню. Її думки танули в гармонії музики.

“ —
Час минав, але вони ніби
залишалися в цьому маленькому світі
музики, де кожен акорд міг розповісти
більше, ніж тисячі слів.

Але раптом її увагу привернув хтось. Чоловік, з яким вони раніше навіть не перетиналися поглядами, сидів поруч, теж поглиблений у свої думки. Олеся здивувало, як швидко він запита-

в – Ти слухаєш Пивоварова?

Вона глянула на нього, трохи здивована. Ніколи раніше не зустрічала людину, яка почула б музику через такі маленькі навушники.

– Так, я люблю його музику, – відповіла вона.

– Я – теж. Це як твій супутник, коли все навколо здається розірваним, правда? – сказав він із легкою усмішкою.

Ці прості слова наче підштовхнули Олеся до розмови. Виявилося, що вони багато чого пережили і знаходили розраду в піснях відомого виконавця. Вони почали ділитися своїми улюбленими треками, сміялися

– Ти коли-небудь думала, що пісні цього виконавця – це справжня історія любові? – спитав він, коли вони вже трохи заспокоїлися після кількох годин спільних розмов.

Олесю трохи здивувала його зацікавленість. Вона не була певна, чи можна так просто розділити свої почуття з кимось. Але в його очах було щось таке, що змусило її відкритися.

– Мабуть, саме так. Адже в кожному слові відчувається справжня емоція... Так, як у кожній історії, яка насправді – важлива, – тихо сказала вона.

І це було більше, ніж просто випадкове знайомство. Це був початок чогось справжнього. Між ними з'явився зв'язок – такий самий, як у піснях відомого музиканта, які вони разом слухали, відчували кожну ноту.

Це – тільки початок, але, здається, що цих двох, які розуміють одне одного через музику й вогники в очах, чекає щось особливе...

Лея ЯСНА

До того ж, вона була переконана, що пісні її улюбленого виконавця були особливими, бо щось у них було таке, що йшло прямо в душу. Можливо, це було відчуття свободи, яке вона відчувала кожного разу, коли чула бунтарські слова, або той запальний ритм, який змушував її серце битися швидше. Але ще більше її захоплювало, як ця пісня піднімала на-

«Не жалійтещого добра, колунай масло до дна»
(Народна мудрість).

Як оживити в домашніх умовах зів'ялі троянди

Фото із сайту ukr.media.

Виявляється, цю красу можна легко реанімувати.

● КВІТКОВА ПІДКОВА

Троянди (ружі, рози, трандфілі) є одними з найпопулярніших квітів. Часом їхній термін життя вражає – деякі можуть стояти понад тиждень, а інші починають в'янути вже наступного дня. Щоб квіти простояли довше, варто вдатися до певної маніпуляції.

ни, то їх можна реанімувати. Один із методів справді здивує, оскільки квітка підніме бутон та перетвориться на свіжу.

РЕАНІМУВАННЯ РУЖ У ВАННІЙ

Якщо троянди почали засихати, то їх потрібно «напоїти». Для цього налийте у ванну холодну воду та опустіть туди квіти на ніч. Важливо лише опустити у воду стебла, а

“

Важливо лише опустити у воду стебла, а не бутони, інакше пелюстки дуже швидко почорніють та ще швидше зів'януть.

не бутони, інакше пелюстки дуже швидко почорніють та ще швидше зів'януть.

Для зручності квітам можна зробити плавальне коло з пінопласту. Для цього треба зробити отвори й вставити у них стебла. Просочив-

● ЛІРИКА

Троянди на пероні

Олександр БОГАЧУК

На пероні, на люднім пероні,
Де розлуки і зустрічі плачуть,

Хтось розсипав троянди червоні
І, здається, ніхто їх не бачить.
А троянди, а троянди
До людей пелюстками кричать:
«Ми не квіти, ми – кохання,
А кохання не можна топтати...».
В моїм серці чи біль чи то смуток,
Не зустрічаєш мене ти сьогодні,
Хтось дарує комусь поцілунок,
А хтось топче троянди червоні.
А троянди, а троянди
До людей пелюстками кричать:
«Ми не квіти, ми – кохання,
А кохання не можна топтати...».
На пероні, на тихім пероні
Вже не чути далекого стуку,
Хтось розсипав троянди червоні –
Чи то зустріч свою, чи розлуку.

шись добре вологою, троянди простоять свіжими приблизно тиждень.

РЕАНІМУВАННЯ ПІДМЕРЗЛИХ РОЗ

Березень ще може бути дещо холодним, тому якщо троянди підмерзнуть, вдома треба їх залишити в упаковці на 20 хвилин, щоб вони

«Ми не квіти, ми – кохання,
а кохання не можна топтати...».

А троянди, а троянди
До людей пелюстками кричать:
«Ми не квіти, ми – кохання,
А кохання не можна топтати...».
А троянди, а троянди
До людей пелюстками кричать:
«Ми не квіти, ми – кохання,
А кохання не можна топтати...».

Натискуйте на цей QR-код і слухайте пісню «Троянди на пероні» (слова Олександра Богачука, музика Анатолія Горчинського), створену 1962 року, у сучасному виконанні гурту «Крайня хата»:

жуть продезінфікувати воду та наповнити її мікроелементами.

Стебло зріжте під гострим кутом на 4 сантиметри й обприскайте квіти з пульверизатора та поставте їх у темне місце на всю ніч. Уже вранці букет квітів буде свіжим.

РЕАНІМУВАННЯ ОКРОПОМ

Цей метод є досить екстремальним, тому його треба використовувати лише у випадку, коли рози повністю повісили голівки. Закип'ятіть воду та занурте стебла на 2 сантиметри, тоді накрийте ємність папером та зробіть для бутонів захисні шапочки, щоб пара їх не пошкодила. Через хвилину дістаньте квіти, зріжте ошпарену частину стебла та поставте їх у прохолодну воду.

Здивуйте кохання... банановим брауні

● ПАЛЬЧИКИ ОБЛИЖЕШ!

Це – ідеальний десерт до чаю або кави, який можна доволі швидко приготувати вдома

Євген КЛОПОТЕНКО, шеф-кухар, співзасновник ресторану «Сто років тому вперед» та бістро «Інші», громадський активіст, блогер та телеведучий

ПОРАДИ ДЛЯ ІДЕАЛЬНОГО ТІСТА

Банани краще перетворити на пюре за допомогою блендера або добре розім'яти виделкою, щоб уникнути грудочок у тісті. Масло та шоколад рекомендується розтопити на водяній бані або у мікрохвильовці, щоб вони рівномірно змішалися з іншими інгредієнтами. Якщо

Фото із сайту klopotenko.com.

Вже від одного фото слина тече... Тож вперед – до випічки!

ви готуєте брауні вперше, перевіряйте готовність дерев'яною шпажкою – вона має залишатися злегка вологою, адже брауні не має бути пересушеним.

ЗБЕРІГАННЯ ТА ПОДАЧА

Охолоджений брауні краще зберігати в герметичному контейнері при кім-

натній температурі до 2 днів або в холодильнику – до 5 днів. Якщо хочете довше – можна заморозити на 1–2 місяці. Але це той десерт, що найкраще їсти у перший день після приготування, тоді він смакує найкраще.

Перед подачею брауні можна злегка підігріти, щоб шоколадна текстура стала

ще ніжнішою. Десерт добре поєднується з горіхами, вершками, морозивом або свіжими ягодами.

РЕЦЕП ПРИГОТУВАННЯ

Інгредієнти

(на 4 порції, час приготування – 1 год)

- 2 яйця;
- 50 г цукру;
- 130 г борошна;
- 30 г какао;
- 1 ч. л. розпушувача;
- дрібка солі;
- 2 банани;
- 50 г масла;
- 40 г шоколаду.

ПОКРОКОВЕ ПРИГОТУВАННЯ

Крок 1: Збийте міксером на високих обертах 2 яйця та 50 г цукру. Окремо змішайте 130 г борошна, 30 г

какао, 1 ч. л. розпушувача та дрібку солі.

Крок 2: Перебийте у блендері 2 середніх банани (пюре має вийти близько 220 г). Просіюючи через сито, додайте сухі інгредієнти у збиті з цукром яйця, помішуючи.

Крок 3: Далі додайте 50 г розтопленого масла, 40 г розтопленого шоколаду та бананове пюре. Перемішайте.

Крок 4: Застеліть металеву форму розміром 24x14 см пергаментом. Викладіть у форму тісто, розрівняйте лопаткою.

Крок 5: Запікайте брауні протягом 25 хвилин при 180 градусах. Далі вимкніть духовку та дайте брауні ще 15–20 хвилин постояти у духовці.

Крок 6: Подавайте готовий банановий брауні до кави.

Нехай смакує!

«Петре, поки маєш город...»

● ІСТОРІЯ ІЗ ЖИТТЯ

Познайомився я з однією шикарною дівчиною. Вона стала розпитувати мене, чим займаюся і чи є у мене гроші. Я лише усміхнувся на такі запитання і спокійно відповів, що тісно пов'язаний із банками...

Іван КОХАНЕЦЬ

Ця відповідь явно завела її – і ми швидко поїхали до мене. Влаштували бурхливий секс. Після чого лягли поруч і почали розмовляти.

Вона, накручуючи моє волосся на грудях собі на палець, запитала:

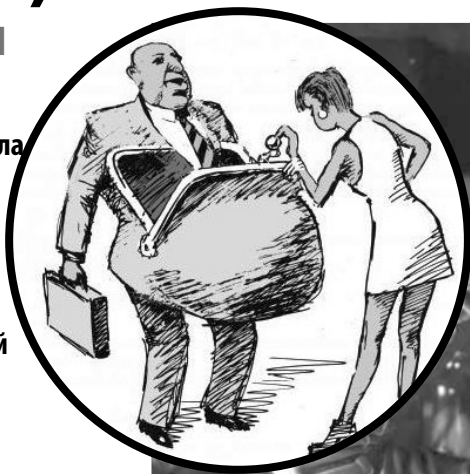
– А розкажи мені про банки?

– Із задоволенням, – відповів я. Схопився з ліжка, увімкнув світло, відкрив льох і показав їй свою колекцію консервації:

– Ну, дивись: це – помідори, тут – огірки, гриби, варення...

Вона почала кричати:

– То ти – не банкір? Ти обдурив мене!!!

“ – Боже, я віддалася за банку огірків.

– Хлопці, батько каже правду!

Але я ж не обманював її, а дав їй банку огірків. Вона взяла її зі словами:

– Боже, я віддалася за банку огірків.

Я її відразу ж виправив:

– Ні, ти віддалася за банку малосольних огірків за фірмовим рецептом. Мій тато завжди мені казав: «Петре, поки маєш город, кохатися будеш регулярно!».

«І хто ж із нас двох – тупа білявка?!»

● СЕ ЛЯ ВІ

Південний штат. По дорозі з шаленою швидкістю летить «Феррарі». Шерифу ледь вдається обігнати машину й зупинити порушника. Точніше, порушницю

Василь МАКОГІН

За кермом, звісно, – білявка. Шериф (у передчутті розваги) одразу заявляє до пані:

– Леді, з вас – штраф за перевищення швидкості!

Білявка (здивовано – кліп-кліп віями):

– Перевищення чого?

Шериф (єхидно):

– Швидкість – це відстань, яку ви проїхали, поділена на час за який ви її проїхали.

– Звідки ви знаєте відстань, яку я проїхала? Стежили за мною від домівки? Знаєте, де я живу?

– Я не знаю, де ви живете.

– Але ви ж самі зізналися, що заміряли відстань, яку я проїхала, і поділили її на... чогось там! А я просто їду з дому!

Шериф (стомлено):

– Швидкість у машині показує спідометр! Я їхав за вами і дивився на спідометр. Ви перевищили допустиму швидкість!

Білявка (здивовано кліп-кліп віями):

«Обережно, блондинка за кермом фарбує нігті!»

– Що таке спідометр?

Шериф (роздратовано):

– Подивіться перед собою на цей кружечок. Бачите, на ньому – стрілка. Коли ви поїхали, ця стрілка була за цією рисою!

– Звідки ви це знаєте? Вас же тут не було! Я повинна терміново зателефонувати своєму адвокату!

Шериф (приречено):

– Телефонуйте.

Білявка телефонує. Кричить у слухавку:

– Жорж. Я на шосе «номер дев'ять». Терміново виїжджай! Мене зупинив незнайомий чоловік, він зізнався, що незаконно переслідує мене від самого

будинку і, більше того, встановив у моїй машині якусь гидоту, яка бачить все, що в мене робиться. А тепер вимагає гроші!

Шериф (уявивши собі всю тягомотину з дурепою-білявкою, судом і адвокатом, перелякано):

– Леді, вибачте, я вас із кимсь сплутав. Ви – вільні.

Білявка показала на прощання образливий жест середнім пальцем, демонстративно втопила педаль газу до кінця, зірвала з місця, так що асфальт закипів і помчала.

Шериф (задумливо):

– І хто ж із нас двох – тупа білявка?!

● ГУМОРИНА

Неолімпійська чемпіонка

Один чоловік зустрів гарну жінку й одразу вирішив одружитися з нею.

Вона:

– Але ми абсолютно не знаємо одне одного.

Він:

– Це – дрібниці. Ми дізнаємося більше з часом

Стрибок був філігранним. Три оберти, в зигнутій позиції і тому подібне... У воду він увійшов, як стріла.

Вона:

– Це було неймовірно!

Він:

– Я був олімпійським чемпіоном зі стрибків із вишки. Бачиш, я казав тобі, що ми дізнаємося більше одне про одного.

Жінка тоді теж піднялася, стрибнула у воду і з неймовірною швидкістю пропливла метрів 300.

Він:

– Це було неймовірно! Ти що, теж олімпійська чемпіонка?

Вона:

– Ні, я працювала повією у Венеції... по обидві сторони каналу.

Марта САЛО

Жінка погодилася і вони, одружившись, поїхали у весільну подорож.

Одного ранку, лежачи біля готельного басейну, чоловік раптом встав, піднявся на десятиметрову вежу і пірнув звідти у воду.

● УСМІХНІТЬСЯ!

Дідусь у полі гранату знайшов, з гранатою тою до мера пішов. Смикнув за кілечко – й жбурнув у вікно. Дідусь вже старенький, йому все одно...

☺☺☺

– Ти вийдеш за мене заміж? – запитує молодий чоловік дівчину.

– Ні. Чоловік, за якого я вийду заміж, мусить бути відважний і кмітливий! – відповідає вона.

– А ти вже не пам'ятаєш, як я врятував тебе, коли ти ледь не втонула?

– Ну так, відважним ти був, але ще не означає, що ти кмітливий.

– А як ти думаєш, хто човна перевернув? – скромно посміхнувся той.

☺☺☺

Йде співбесіда щодо працевлаштування на посаду секретаря директора фірми. Кандидат на посаду – молода симпатична білявка.

Запитання:

– На яку зарплату ви розраховуєте?

Дівчина радісно:

– На «вау, це все мені?!».

☺☺☺

– Діду! Весна прийшла!

– Шо?

– Весна прийшла!

– Га?

– Коти кохаються !!!

– А-а, весна прийшла!

☺☺☺

Оголошення: «Ефектна блакитноока білявка з хорошими смоктальними навичками шукає дегустатора на будь-якій із фабрик «ЧУПА-ЧУПС». Інтим не пропонувати».

☺☺☺

– Офіціанте! У мене в чашці – тріщина!

– Ось бачите, яка міцна кава!

☺☺☺

Білявку на митниці запитують:

– Колюче-ріжучі є?

Вона, червоніючи:

– Є, стрінги...

volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

«Ревнус – значить любить, не ревнус – значить нічого не знає»
(Сучасна мудрість).

Сам Бог послав Петровича і його Буяна в той день на кладовище

● НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

...Старий чоловік прибирав на могилі сина, як раптом його собака почав рити землю біля самої огорожі. Пісок розлітався в різні боки. Пес рив, одночасно гавкаючи й скавучачи. Нарешті він зупинився й голосно загавкав. Федір Петрович підійшов до ями – й завмер...

Василина ВЕСНА, happy-world.su

Федір Петрович давно мріяв відвідати кладовище, щоб навідати сина. Однак стан здоров'я довгий час не дозволяв йому здійснити це бажання. Фарбу та інструменти він приготував заздалегідь, і сьогодні прокинувся з відчуттям, що почувається краще. Після сніданку почав збиратися.

Два місяці тому він помітив, що огорожа на могилі сина похилилася, а хвіртка висіла нерівно. Це не дивно, адже минуло вже майже де-

Фото із сайту happy-world.su.

«Пес був уже в літах. Якщо перевести на людський вік, він був ровесником Федора Петровича».

сять років з того часу, як він поховав свого хлопчика.

Насправді Сашко не був його рідним сином. Федір Петрович із дружиною прожили разом 20 років, але дітей

у них не було. Після довгих роздумів вони вирішили взяти дитину з дитячого будинку. Там вони одразу звернули увагу на худенького п'ятирічного хлопчика, який сумно

дивився на них. Федір Петрович відчув, як у нього стиснулося серце.

– Чому цей хлопчик сидить сам? – запитав він.

– Сашко у нас – особливий, – відповіли йому. – Його мати привела його сюди пів року тому. Це була важка сцена. Він плакав, не хотів розлучатися з нею, і у нас серце розривалося. Відтоді він живе сам по собі, не може пробачити й зрозуміти цієї зради. Як ми не старалися, він не йде на контакт.

Федір Петрович із дружиною одразу вирішили, що

“ – Ви мене справді ніколи не залишите? ”

зможуть допомогти Сашкові повірити, що життя не таке вже й похмуре. Поки оформляли документи, вони брали його на прогулянки. Сашко робив усе, що йому пропонували: їв морозиво, катався на каруселях, але його очі залишалися порожніми.

Цілий рік знадобився, щоб Сашко почав дивитися на них без страху. Тільки через рік він одного вечора підійшов до Федора Петровича і запитав:

– Ви мене справді ніколи не залишите?

– Ніколи, я тобі обіцяю. Маленький Сашко притиснувся до нього й заплакав. З того моменту вони забули,

що Сашко не був їхнім рідним сином. Хлопчик тішив їх у всьому. Він добре навчався і після школи вступив до військового училища. Вони жили в невеликому селищі, і мало хто з місцевих хлопців продовжував навчання після школи, тому батьки неймовірно пишалися Сашком.

На канікулах і у відпустку він приїжджав не відпочивати, а допомагати батькам. У селі всі заздрили, бачачи, як трепетно Федір Петрович із дружиною ставилися до сина.

Сашко залишився служити. Батьки хвилювалися, особливо коли він не виходив на зв'язок. Вони знали, що він перебуває у небезпечних місцях. Пізніше його списали за станом здоров'я. Сашко заснував і через два роки захворів. Лікарі лише знижували плечима. Хворобу виявили надто пізно.

Невдовзі після смерті сина померла й дружина, а Федір Петрович залишився один...

Він вийшов на подвір'я, і до його ніг підбіг старий пес на прізвисько Буян. Пес був уже в літах. Якщо перевести на людський вік, він був ровесником Федора Петровича.

– Ну що, Буяне, підемо до Сашка? Підемо.

Старий пес, здавалося, розумів слова господаря і радісно махав хвостом.

Продовження розповіді – на с. 10

«Дзвони, нехай вибирає: мати чи дружина?»

● НЕСПОДІВАНІЙ ПОВОРОТ

Наталка з чоловіком повернулися додому.

– Як я зголоднів, – сказав Леонід, зайшовши в квартиру.

– Довго на вечерю чекати?

– А у мене все вже готово! Я сьогодні раніше додому повернулася і все приготувала, – усміхнулася дружина. – Вечеря вже стоїть на столі, накрита рушником!

– Ти в мене – неймовірна, – відповів Леонід і пішов на кухню. А Наталка вирушила в спальню, переодеватися.

– Кохана, я щось нічого знайти не можу, – вигукнув Леонід.

– Ну, як же ж?! Все на столі, – Наталка швидко кинулася на кухню, підняла рушник і... застигла від побаченого

Наталку Марія Степанівна знала дуже добре, працювала в її матері в ательє. Дівчина нерідко приходила допомагати мамі.

– Заміж тобі треба, – твердила щоразу під час зустрічі Марія Степанівна. – Хорошого чоловіка тобі треба – дбайливого, доброго, щедрого, вірного.

– Де ж такого знайти? – Наталка була у розлученні і заміж більше не збиралася.

Перший чоловік був любителем сходити ліворуч.

– Та повно таких чоловіків, ти тільки глянь, придивись, – Марія Степанівна робила все по-хитрому.

Вона не хотіла знайо-

“ – Та повно таких чоловіків, ти тільки глянь, придивись, – Марія Степанівна робила все по-хитрому. ”

мити безпосередньо, розуміла, з такого знайомства нічого не вийде, тож розпитувала Наталку про все.

– А що ти любиш?

– У сенсі? – не розуміла Наталка такого питання.

– Ну, там квіти... Кіно...

Наталка ділилася своїми думками, розповідала, що подобається.

Леонід з'явився біля ательє вже підготовлений.

Молода жінка щиро дивувалася, як можуть бути схожі люди. І через якийсь час змінила свою думку, що не хоче заміж знову.

Із чоловіком вона хотіла прожити все життя.

Пропозиції довго чекати не довелося. Але на знайомстві з батьками сталася перша сварка.

– Твоя мама – Марія Степанівна? – злилася Наталка. – І коли ви планували мені розповісти? Чи думали, що я не дізнаюся? Все, – ніякого весілля, навіть не дзвони мені більше!

Що далі – читайте на с. 12

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

VOLYN.COM.UA

Передплатний
індекс
місячника

«ТАК НІХТО
НЕ КОХАВ»: 60779

Тираж номера: 5500.
Загальний
місячний тираж: 6000.

Засновник: ТзОВ «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ
Олександр Олександрович

Зареєстрована
18 січня 2024 року
Набрана і зверстана
в комп'ютерному
центрі
ТзОВ «Газета
«Волинь»
Юридична адреса
видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13
E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: 066 82 47 160,
096 77 31 037.

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299,
ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг – 16 сторінок
формату В-4

Регістраційний номер
R30-02487 № 142

Віддруковано:
Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-
18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Замовлення №431.